

thepsycho_nextdoor

THỢ SĂN

ALPHA

The Hunter's Mate

Nhiệm dịch: Thunderstorm

THỢ SĂN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chú Giải

Chỉ có một alpha

- Alpha là người lãnh đạo và đưa ra mọi quyết định trong khi cả pack phải làm theo
- Người sói sẽ trở nên mạnh hơn khi gia nhập vào pack
- Sự đoàn kết giữa thành viên trong pack là tự nguyện nhưng nếu 1 người sói không thể làm được thì sẽ bị đuổi khỏi pack
- Mặc dù vậy nhưng những điều trên cũng có thể biến đổi tùy trường hợp

1. Alpha: Thủ lĩnh của pack. Là người mạnh nhất, nắm giữ quyền lực và sức ảnh hưởng tuyệt đối với mọi thành viên trong pack. Alpha không khác các người sói thường là mấy ngoại trừ được bổ sung thêm các khả năng như biến đổi, phục hồi rất nhanh, giác quan nhạy bén, thần giao cách cảm với người sói khác hay sức mạnh thể chất vô đối. Alpha có quyền truyền lại ngôi cho con trai khi nó đủ 18 tuổi hoặc kéo dài nhiệm kỳ vì một số lý do.

2. Luna: Mate của Alpha. Không phải pack nào cũng có Luna. Mate là duy nhất nên nếu Alpha chưa tìm thấy mate thì pack đó không có Luna.

3. Beta: Phó thủ lĩnh. Nắm giữ vị trí quan trọng. Khi không có Alpha, Beta là người có quyền ra lệnh cho cả pack. Beta thường là người trợ giúp đương kim Alpha và hầu như luôn ở gần Alpha. Tuy nhiên, Beta cũng có

thể trở thành Alpha nếu tước đoạt sức mạnh hoặc giết được Alpha hoặc sau khi Alpha chết mà không có người kế thừa. Trong đội hình chạy hay xuất chiến, Beta chạy ở cánh phải ngay sau Alpha. (giống hữu thừa tướng trong mấy phim Trung đấ)

4. Delta (một số truyện gọi là Third in command hoặc Third): Người có địa vị thứ ba trong pack. Có quyền và năng lực giống Beta, chỉ có điều địa vị thì thấp hơn một bậc. Thường trong những pack lớn mới có Delta. Delta được huấn luyện bởi Beta đương nhiệm để trở thành Beta tiếp theo. Cũng có quyền góp ý hoặc đưa ra hiệu lệnh khi Alpha và Beta vắng mặt. Đôi khi, Delta cũng được sử dụng như sứ giả của pack. Trong đội hình chạy, Delta chạy ở cánh trái ngay sau Alpha. (vâng, tả thừa tướng là đây)

- Omega: Cấp bậc thấp nhất của pack, những kẻ bị ruồng bỏ hoặc yếu nhất của pack, nằm ở đáy kim tự tháp, không có bất cứ giá trị đích thực nào. Đôi khi bị dùng làm bia chắn hay thế thân trong các trận chiến. Thường bị cô lập trong pack.

- Rouge: Những con sói cô độc, tách biệt ra khỏi pack. Thường bỏ pack vì không thích Alpha đương quyền hay cả pack đó hoặc cũng có thể bị trục xuất ra khỏi pack. Rouge hiếm khi tụ tập, chỉ lập đàn nhỏ tạm thời để quấy phá hoặc tấn công một pack nào đó.

- Hunter: Thợ săn. Không chỉ săn người sói mà họ săn tất cả những sinh vật siêu nhiên khác. Họ được đào tạo kĩ càng và nghiêm khắc để trở thành những chiến binh.

- Ma cà rồng

THỢ SĂN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Sát Thủ Của Satan. Mọi người đều gọi cô như thế. Không ai biết dung mạo của cô ra sao, nhưng khi thấy mặt nạ và bộ trang phục đen, không ai không biết đó là cô. Nổi danh khắp thế giới siêu nhiên. Tất cả đều sợ hãi cô, kể cả giới thợ săn cũng không ngoại lệ.

Và tin tôi đi khi tôi nói cô ấy chỉ mới mười bảy tuổi.

Điều họ không biết là cô chỉ giết rogue và những sinh vật đe dọa tới tính mạng con người. Cô không phải một tên sát nhân máu lạnh như người ta thường nghĩ song cũng không có ý định muốn nói.

Cởi bỏ chiếc mặt nạ, cô là Diana Brooklyn. Một cô gái bình thường, luôn rụt rè, không có bạn và còn bị câm nhưng cho cùng cũng chỉ để che dấu cơn tê khí bộc phát bùng phát bên trong và danh tính bí mật không muốn ai phát hiện. Như người ta vẫn thường nói... IM LẶNG mà CHẾT CHÓC.

Và giờ, thủ trưởng vừa giao cho Diana một nhiệm vụ mới. Theo đó, cô phải chuyển trường và di chuyển tới một thị trấn mới. Nhưng có một điều Diana không ngờ tới đang chờ cô. Mate.

Không những thế đó còn là Alpha kế nhiệm của tộc Âm Nguyệt, một trong những tộc mạnh nhất nước Mỹ.

THỢ SẴN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tôi rút con dao bạc ra và chộp lấy cơ hội tấn công từ phía sau lưng tên rouge. Hắn tru lên trong đau đớn, máu không ngừng chảy ra. Hắn trượt chân ngã vào cái cây phía sau khi năng lượng càng ngày càng mờ nhạt. Tôi cười khẩy, quỳ gối bên cạnh hắn. Trong con mắt hắn giờ đây ngập tràn nỗi sợ hãi.

"Đó là cái giá người phải trả khi cố gây sự với ta." Tôi nói với hắn trong lúc mí mắt hắn đang dần khép lại. Giờ, hắn chỉ còn là một cái xác lữa thối. Tôi găm mũi dao vào ngực hắn và khắc chữ 'SA'.

Nó có nghĩa là Satan's Assassin - Sát thủ của Satan. Đó là cái tên mà mọi người vẫn thường dùng để gọi tôi. Kể cả khi tôi là con gái, họ vẫn e dè sợ sệt như thường. Cũng vì thế mà tôi khá nổi tiếng trong giới siêu nhiên với cương vị là một thợ săn. Tôi cũng là con người, nhưng đừng đánh giá thấp tôi. Bởi tôi không sợ bất cứ thứ gì hết, bạn biết đấy.

Tôi có những vũ khí chết chóc nhất. Nhưng kể cả khi không có chúng, tôi vẫn có thể giết các sinh vật khác bằng tay không bình thường. Tôi đã luyện tập vô cùng cực khổ chỉ để nối tiếp bước chân của cha tôi.

Cha tôi là một thợ săn vô cùng chuyên nghiệp. Ông bắt đầu huấn luyện tôi khi tôi chỉ mới năm tuổi. Ông không phải kiểu ông bố nghiêm khắc. Ông thuộc kiểu ông bố ấm áp, ngọt ngào nhưng chỉ cần đề cập tới công việc, ông sẽ rất nghiêm túc.

Mẹ tôi là một điệp viên. Ngẫu lắm phải không? Hai người họ yêu nhau khi cùng thực hiện một nhiệm vụ. Và kết quả của tình yêu đó là tôi. Rồi như tôi đã kể, cha huấn luyện tôi và mẹ chỉ cho tôi các kỹ năng ninja. Tôi luôn được dạy bởi cặp bố mẹ tuyệt vời và ngẫu nhất trên đời này. Nhưng hạnh phúc đó không kéo dài lâu.

Khi tôi lên mười, cha mẹ ra đi trong một nhiệm vụ họ làm với nhau. Đó là quãng thời gian đau khổ nhất đối với tôi. Mỗi lần tôi nhớ về họ, tôi đều không thể kìm nén mà khóc. Tôi buồn rầu và dần trở nên giận dữ. Tôi tập luyện cật lực và điên cuồng hơn nữa. Sau đó, Chủ nhiệm đã bị ấn tượng bởi tôi và cho phép tôi trở thành một thợ săn chính thức khi tôi chỉ mới lên mười ba.

Tôi là thợ săn trẻ nhất trong lịch sử vì hầu hết những người khác chỉ trở thành thợ săn khi đã xấp xỉ ba mươi. Tất nhiên, họ không biết danh tính và tên thật của tôi. Nhưng họ đều biết trang phục của tôi là một bộ đồ bó màu đen và một chiếc mặt nạ bán mặt. Họa tiết hoa hồng đậm máu là biểu tượng giúp họ nhận biết chính xác tôi.

Trong hầu hết các nhiệm vụ, tôi giết người sói, ma cà rồng và ác quỷ, thậm chí cả mấy con mụ phù thủy chết tiệt. Không phải thợ săn nào cũng máu lạnh và giết bất cứ sinh vật nào lọt vào tầm mắt họ. Tôi không phải một trong số đó. Nhưng họ lại nghĩ tôi như thế. Chúng tôi chỉ giết những sinh vật gây cản trở nền hòa bình giữa những giống loài hoặc đe dọa tới nhân loại.

Song đừng nhầm lẫn, tôi là con người. Hầu hết thợ săn đều thế. Tuy nhiên, tôi chuyên nghiệp hơn nhiều người khác. Và họ trở nên càng sợ hãi tôi hơn khi tin tức Sát thủ của Satan đã tiêu diệt nguyên một bộ tộc kể cả Alpha chỉ bằng một mình cô ấy. Hừm, song họ lại không thêm vào phần cả bộ tộc đó đều là ác quỷ vào tin tức.

Ồ, và nếu bạn thắc mắc thì tôi cũng có đi học. Tên tôi là Diana Brooklyn. Tất nhiên, họ là giả. Và trong thế giới siêu nhiên, không ai biết tên tôi mà chỉ gọi là Sát thủ của Satan. Nếu họ biết thì tôi chả thể đến trường nữa. Trong mắt người khác, tôi chỉ là một cô gái bình thường không biết hay dính dáng tới những sinh vật siêu nhiên.

Tuy nhiên, tôi cũng không phải dạng học sinh cá biệt. Nếu tôi muốn thì cũng có thể thôi. Nhưng tôi chọn giả câm để không ai có thể nghi ngờ tôi là Sát thủ của Satan. Ý tôi là, ai có thể nghĩ một con bé câm có thể là thợ săn đáng sợ nhất chứ? Không ai cả. Và đó đúng là lý do vì sao tôi làm như thế.

Tôi làm việc một mình. Mỗi nhiệm vụ ở mỗi nơi khác nhau, tại nhiều phần trên thế giới. Vì vậy tôi thường xuyên chuyển trường. Chỗ tôi ở cũng thường gần những cánh rừng hơn là trong thành phố.

Tôi luôn viết 'SA' lên mỗi nạn nhân của mình. Nó giống như chữ ký của tôi nhưng không phải lên giấy mà là lên cơ thể sống. Đây cũng là dấu hiệu cho người khác thấy rằng tôi đã làm việc đó.

Tôi cười, đứng dậy chiêm ngưỡng thành quả công việc trước khi rời khỏi.

Điện thoại tôi rung lên khi tôi đang ở trong nhà tạm trú. Tin nhắn từ một số lạ. Nó viết...

'Hãy chuẩn bị sẵn sàng cho ngày mai, SA. Cô có một nhiệm vụ mới. GPS trong xe sẽ chỉ cô đường đến đó. Sau khi đọc xong tin nhắn này, tốt nhất hãy xóa nó. '

THỢ SẴN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tôi thay vào một bộ thường phục và nhấc các túi vũ khí lên một cách dễ dàng. Thả chúng vào trong chiếc bmw đen rồi vòng lên phía ghế lái, khởi động động cơ và lái xe đi. Mở GPS lên xem, nó viết...

Centralia, Pennsylvania

Tiếng phanh gấp rít lên, bánh xe dừng đột ngột. Nơi đó...

Là nơi cha mẹ tôi đã mất.

Bàn tay đặt trên vô lăng siết lại khiến các khớp ngón tay trắng bệch. "Hít thở đi, Diana, thở sâu vào." Tôi tự trấn an mình phải bình tĩnh. Tôi hít mắt lại. Nghĩ kỹ thì tôi cũng không quan tâm cha mẹ tôi đã mất vì nhiệm vụ nào. Nhưng nếu nó cùng là nhiệm vụ cha mẹ đã nhận thì con đảm bảo với hai người rằng con sẽ hoàn tất nó triệt để kể cả đó là việc làm cuối cùng của con.

Tôi lái xe hàng giờ rồi dừng ở một nhà hàng thức ăn nhanh. Một phần là do tôi đói nhưng quan trọng hơn là đây là nơi tôi tiếp nhận thông tin cho nhiệm vụ.

Tôi đỗ xe vào bãi đậu. Tôi chỉ mặc bộ đồ đặc biệt kia khi đi săn, còn những lúc bình thường thế này tôi vẫn thích những trang phục bình thường hơn. Tôi leo ra và khóa cửa xe.

Mùi thức ăn ập tới làm dạ dày tôi cồn cào. Tôi lướt qua xung quanh tìm kiếm Chadler, một trong số hiếm những thợ săn biết bộ dạng và tên thật của tôi. Có gì đó thu hút ánh nhìn tôi, một nhóm những cô gái trẻ và họ là người sói. Sao tôi biết ư? Vì là thợ săn nên biết thôi nhì.

Sau khi quan sát kỹ họ trong vòng hai giây tôi dời ánh mắt về lại phía Chadler, người đang nhướn mày nhìn tôi. Tôi thờ dài và lắc đầu, nó có nghĩa là 'những người sói đó vô hại'. Chadler gật đầu. Trước lúc chúng tôi nói chuyện, tôi phải sử dụng một loại thuốc nước đặc biệt được chế từ một phù thủy mũ trắng - nhóm phù thủy giúp đỡ những thợ săn như tôi. Khi tôi nói như tôi, có nghĩa là những thợ săn giết vì mục đích tốt. Nhờ loại thuốc nước này, không người sói nào có thể nghe chính xác cuộc hội thoại giữa chúng tôi. Nó hoàn toàn bị nhiễu với họ.

Tôi ngồi xuống đối diện Chadler. Chúng tôi gọi món. Tôi lấy một cái bánh burger kèm khoai tây chiên Pháp và anh ấy cũng thế.

Tôi trưng bộ mặt tình bơ với Chadler sau khi đã gọi món xong. Anh hăng giọng, "Em phải chú ý nơi nhiệm vụ của em sẽ diễn ra. Đó là nơi cha mẹ em đã bị giết."

Tôi gật đầu, bàn tay đặt trên đùi siết chặt lại nhưng gương mặt vẫn vô cảm như cũ. Thức ăn được đem tới. Tôi cắn một miếng burger vào miệng, Chadler tiếp tục: "Rouge, Diana. Nhiều rouge có vẻ như đã hợp tác với ma cà rồng. Cha mẹ em đã từng hoàn thành nhiệm vụ này trước đó nhưng không may họ lại bị giết vào giây phút cuối cùng của chiến dịch. Và bây giờ, chúng lại tiếp tục kế hoạch đó một lần nữa. Chúng dự định trước hết sẽ lên nắm quyền thị trấn và sau đó là thôn tằm toàn bộ nước Mỹ. Nhiệm vụ của em là phải ngăn chặn chúng trước khi quá trễ."

Tôi rút điện thoại ra, đánh: "Em làm việc một mình ư?" Tôi không thể nói, tôi không thể để lộ việc mình không cảm được. Kể cả khi tôi đã dùng thuốc nước, họ vẫn biết là tôi có thể nói.

Tôi luôn đơn độc trong các nhiệm vụ và thấy khá ổn với nó. Nhưng nhiệm vụ này khá khó khăn. Ý tôi là, một người đấu với nhiều pack rouge và ma cà rồng. Tôi chắc chắn sẽ chết nếu chỉ có một mình!

Chadler lắc đầu phủ định. Tôi đánh vào điện thoại lần nữa, chìa ra cho anh xem, "Ai thế?", tôi hỏi. Nếu người được lập đội với tôi là một kẻ yếu thì tôi thà làm việc một mình còn hơn.

Mày tôi nhú lại khi nghe tiếng Chadler cười thầm. "Đừng lo, cậu ta có kỹ năng rất tốt. Không may là, cậu ta sẽ không tới cùng lúc với em. Cậu ta sẽ trễ vài ngày vì còn đang vướng giữa một nhiệm vụ khác. Ồ, và cậu ta lớn hơn em một tuổi." Mắt tôi mở to khi nghe Chadler nói. Ồa, anh ta khá trẻ để là một thợ săn như tôi nhỉ. Anh ta bắt đầu từ khi nào? Như đọc được suy nghĩ của tôi, Chadler nói "Cậu ấy mới bắt đầu một năm trước." Phải có kỹ năng thật sự thì anh ta mới được lập đội với Sát thủ của Satan tôi.

"Cả hai đều được ghi danh vào trường trung học trong thị trấn. Em sẽ bắt đầu đến trường vào ngày mai. Chỉ có một trường trung học trong thị trấn đó nên sẽ chẳng nghi ngờ gì về việc em sẽ phải chạm trán với người sói. Thậm chí có thể là Alpha. Đồng thời cũng có một pack thống trị thị trấn, tộc Âm Nguyệt. Họ không phải là ác quỷ nhưng lại là một trong những tộc mạnh nhất nước Mỹ. Vì thế hãy cẩn thận." Wow.

"Dù sao đi nữa, chúng tôi đã đăng ký trên giấy hai người là anh em họ. Hai người sẽ sống với nhau." Chadler nói. "Ồ, còn đây là địa chỉ và chìa khóa." Chadler đưa tôi một tờ giấy và một chùm chìa khóa. "Một phòng tra khảo cách âm cũng đã được lắp đặt dưới tầng hầm nếu em muốn tìm thông tin từ tên rouge nào đó bắt được." Anh ta thêm vào. Đúng thế chứ!

Tôi đánh vào điện thoại, chìa sang Chadler. "Anh ta có xe riêng chứ?" Tôi hỏi. Mong rằng anh ta có. Tôi không muốn ai bước vào xe mình.

Chadler cười, "Tôi không biết. Nhưng đó là vấn đề của em và cậu ta. Không phải tôi." Tôi rên rỉ. "Vây thôi, rất vui vì gặp lại em, Diana. Nhưng tôi có một cuộc gặp khác cần phải đi." Chadler đứng dậy rời khỏi nhà hàng. Tôi ăn miếng khoai tây Pháp cuối cùng trước khi rời đi và tiếp tục chuyển hành trình.

Trời đã tối khi tôi cuối cùng cũng tới thị trấn. Trông nó có vẻ bình thường nếu tôi không nhận thấy rất nhiều người sói. Mặc dù cũng có con người nhưng số lượng rất ít. Tôi đi sâu vào trong thị trấn, tới địa chỉ được ghi trên tờ giấy. Không có bóng người nào trong khu vực hai mươi dặm xung quanh. Nó cũng khá gần rừng nữa.

Ngôi nhà trông khá cũ kỹ song tôi thấy có vài điều còn tệ hơn nữa. Nó là một ngôi nhà hai tầng có garage một bên. Màu sơn trắng trông khá ngu ngốc. Một vài dây leo bám trên góc tường và ngôi nhà được bao quanh bởi vài khóm hoa chết. Nếu có mồm thì có lẽ nó đã hét lên 'MA ÁM! '. Ngoại trừ mấy thứ đó ra thì nó khá ổn.

Tôi đỗ xe trước bãi cỏ, tắt động cơ và bước ra khỏi xe. Từ khước mắt, tôi thấy một tên người sói đang quan sát mình nhưng tôi giả vờ như không thấy. Hẳn không phải là rouge. Chúng không gào hú và tấn công tôi ngay tức thì, chúng đang kiểm tra xem tôi có phải là một mối đe dọa không hay chỉ là một cô gái bình thường bất đắc dĩ mới chuyển tới đây.

Tất cả vũ khí như súng, dao và những thứ khác đều được tôi che giấu kỹ trên người khi tôi không mặc bộ đồ của mình. (mỗi lần nói 'bộ đồ' có nghĩa là bộ đồ màu đen đặc biệt khi đi săn) Những vũ khí chết chóc khác như cung, nỏ, súng ống cùng một số nữa thì được đặt trong túi lớn. Cái túi được chèn đầy vải dày để ngăn không cho tiếng 'lách cách' khả nghi vang lên.

Tôi nhắc chiếc túi thật sự dựng đờ lên trước và lôi chìa khóa từ trong túi áo, tiến tới cửa chính, tra khóa mở cửa, tìm kiếm công tắc đèn rồi bật nó lên. Chà. Bên ngoài hơi đáng sợ nhưng bên trong thì tốt hơn nhiều. Một luồng khí ấm áp ập đến khi tôi bước chân vào nhà.

Tôi đứng cảm thán căn phòng khách một chút trước khi thả chiếc túi trên tay xuống một bên và tiếp tục ra ngoài lấy những chiếc túi đầy vũ khí khác. Bây giờ, có tới hai tên người sói theo dõi chuyển động của tôi. Một lần nữa, tôi tiếp tục giả mù.

Đang định tóm hết mấy cái túi một lượt rồi ra ngoài thì tôi chợt nhớ mình phải hóa trang thành một cô gái yếu đuối. Tôi giả bộ rằng ba cái túi rất nặng, nghiêng rặng cho hiệu ứng càng thêm chuẩn và bước ra ngoài xe. Thực tế thì việc nhắc chúng đối với tôi cũng dễ dàng như việc nhắc mấy cái túi vậy. Ừ hứ, tôi có cơ bụng... may là cơ bắp tay tôi không nổi rõ lên.

Đóng sầm cửa lại phía sau lưng, tôi thở nhẹ. Diễn xuất còn khó hơn cả việc giết một con ma cà rồng nữa

THỢ SĂN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chớp chớp mí mắt, tôi thở nhẹ một tiếng. Tối qua tôi không hề bận tâm về những tên người sói đó mà nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ. Cảm ơn là chúng không vào kiểm tra trong nhà. Tốt. Có cũng chẳng sao, vì tôi là một người ngủ rất nông.

Ngáp nhẹ, tôi đá tung chiếc chăn trên người sang một bên rồi đứng dậy. Dụi dụi mắt, tôi chợt nhớ ra hôm nay mình phải đến trường. Vội vàng chạy vào phòng tắm, dòng nước lạnh công đội thẳng nào đầu tôi. Tôi thét lên. Tôi phải đi mua máy nước nóng.

Tôi đổ dầu gội và dầu dưỡng hương vani ra tay rồi xoa đều lên mái tóc màu nâu phi.

Chadler đã nói, tôi sẽ chạm mặt với người sói thường xuyên. Thêm nữa, còn có nguyên một tộc ở đây. Tộc Âm Nguyệt, một trong những tộc mạnh nhất nước Mỹ mà tôi luôn muốn ghé thăm.

Quấn khăn bước ra khỏi phòng tắm, tôi ngó xung quanh tìm kiếm bóng dáng của chiếc đồng hồ. Chết tiệt! Danh sách mua sắm của tôi lại thêm một gạch đầu dòng.

Tôi chòng bừa một cái áo thun và quần bó lấy từ trong túi đồ. Ngoài bộ đồ kia thì những chiếc quần bó khá hợp với tôi vì chúng rất thoải mái. Tất nhiên, vũ khí là không thể thiếu. Tôi xỏ đôi boots chiến đấu rồi dấu một con dao bạc vào trong, chộp lấy ba lô và lao thẳng xuống lầu. Bên cạnh đó,

cũng có một cây súng tí hon được trang bị đặc biệt để giết ma cà rồng khác được tôi giấu ở ngăn bí mật trong túi.

Tôi đi vào phòng bếp. Chết tiệt! Tôi rửa thầm. Tuyệt vời, chắc chắn tí nữa tôi phải đi mua sắm thôi.

Uống đại một ly nước thay cho bữa sáng. Tôi thở dài, tôi thấy tiếc thay cho người nào phải làm công sự với tôi.

Mở cửa, từng cơn gió nhẹ mát lạnh ập thổi vào khiến tôi cảm thấy sáng khoái. Tôi khóa cửa rồi leo lên xe. Một cái nỏ đã được giấu sẵn trong xe cho an toàn. Tôi lái xe tới trường.

Tôi dừng xe gần trường rồi leo xuống, chụp lấy dây đeo cặp. Có khá đông học sinh vào thời điểm này, hầu hết đều đang đổ về hướng đi của tôi. Tôi không mấy ngạc nhiên, hiếm khi nào lại có học sinh mới chuyển tới sống ở một thị trấn nhỏ thế này.

Rụt rè, ngại ngùng nào, giả vờ yếu đuối vào, sẽ không ai nghi ngờ mà là thợ săn mà sinh vật nào cũng sợ mất mật đâu.

Cúi gằm mặt xuống, né tránh ánh nhìn của mọi người khác, tôi tìm đường đi tới chỗ văn phòng.

Nhớ kỹ, Diana, mày bị câm. Tôi tự nhủ.

"Alpha, tôi nghĩ cô nàng mới chuyển tới đang ở đây." Beta Drew truyền âm cho tôi khi động cơ vẫn đang chạy.

"À, tôi quên mất. Tôi đã kêu cậu và Ben đi kiểm tra cô ta tối qua, đúng không nhỉ?" Tôi nói, chuyển hướng xe qua con đường khác.

"Đúng thế. Cô ấy vô hại. Cô nàng đó thậm chí còn không nhắc nổi ba cái túi." Cậu ta cười thích thú. "Ồ, còn nữa, cô nàng là con người và theo

ánh mắt tôi thì cô nàng khá nóng bỏng đấy."

Khi cậu ta nói tới câu cuối cùng, tôi chỉ muốn găm vào mặt cậu ta nhưng rồi thôi vì xe đã dừng trước cổng trường. Tôi bước ra ngoài, khóa cửa. Mắt liếc qua chiếc bmw màu đen. Là của cô gái mới tới. Khẩu vị tốt đấy.

Gần tất cả học sinh sẽ cúi đầu chào tôi khi tôi bước vào trường để thể hiện sự kính trọng vì tôi là Alpha của họ, còn các cô gái thì chỉ lo bắn điện bằng mắt, tôi nghĩ vậy.

Có ai nó níu lấy áo tôi. Tôi nhìn sang phải và thấy Fiona đang đứng đó, cố nở một nụ cười quyến rũ với tôi. Không cần bàn cãi, cô ta chắc chắn là con đĩ khốn nạn của pack.

"Vậy... anh muốn cúp tiết sao, Xavier?" Cô ta hỏi. Tôi bực tức liếc mắt qua.

"Đừng có mà vô lễ với ta omega," tôi phẫn nộ nói. Cô ta kêu nhỏ một tiếng rồi thả tay ra.

"Xin tha lỗi, Alpha." Fiona lùi ra. Nét đau khổ hiện lên rõ trong mắt cô ta. Nhưng cho dù là thế, tôi vẫn không thấy tội lỗi. Cô ta không phải là mate của tôi, do đó, cô ta nên biết rõ thân phận mình thì hơn.

Đột nhiên có gì đó lướt qua mũi tôi làm bản năng sói của tôi rên lên sung sướng. Một mùi hương vanilla thật cuốn hút. Không chần chừ, tôi lập tức đuổi theo mùi hương đó. Và rồi, một người con gái đẹp nhất trần mà tôi từng thấy rơi vào tầm nhìn của tôi.

"Mate..." Tôi thì thầm.

Nàng giật mình, quay lại đối diện với tôi. Mái tóc nâu lục tuyệt đẹp làm tôi chỉ muốn luồng tay vào mà cảm nhận. Nàng chỉ thấp hơn tôi vài inch,

điều đó khiến nàng trông thật dễ thương. Những đường cong cơ thể nàng thật tuyệt vời. Làn da trắng ngọc như đang tỏa sáng rực rỡ trong mắt tôi.

Đôi mắt ngọc bích dụ hoặc của nàng khóa chặt đôi mắt xanh sapphire của tôi.

"Này! Chúng tôi đang tìm cậu đấy!" Beta của tôi, Drew, phá vỡ bầu không khí đẹp đẽ giữa chúng tôi. Drew nhanh chóng chú ý tới mate của tôi. "Chào đấng ấy."

"Ôi trời! Cô nàng quyến rũ thật!" Drew truyền âm cho tôi.

"CÔ ẤY LÀ CỦA TÔI!" Tôi gầm lên với cậu ta.

Drew có vẻ rất bất ngờ, nhanh chóng hối hận. "Xin lỗi Alpha. Tôi không biết đó là mate của Người."

Tôi quên mất mate của mình đang đứng đằng trước. "Vậy thôi, tôi lên tiết đây. Tạm biệt!" Drew cười lo lắng, bỏ hai chúng tôi lại đằng sau, không quên truyền âm cho tôi trước khi rời đi "Alpha, đừng làm hành động ngu ngốc nào. Cô ấy là con người, cũng không biết mate là gì. Do đó, tôi khuyên cậu để mọi việc tiến triển chậm thôi."

Trong chốc lát, tôi lại bị phân tâm bằng việc ngắm nhìn mate xinh đẹp của mình. Tôi chợt nhận ra, mình vẫn chưa biết tên nàng.

Tôi thẳng giọng "Xin chào, tớ là Xavier." Tôi cười nói, duỗi tay chờ nàng đáp lại, cố kiềm nén dục vọng muốn ôm nàng vào lòng rồi hôn lên làn môi kia.

Tôi có chút bất ngờ. Vừa thấy cậu ta, tôi liền có thể cảm nhận được nguồn sức mạnh đang không ngừng lan tỏa xung quanh cậu ta. Không nghi ngờ gì, cậu ta là một Alpha. Còn cậu con trai kia có thể là một beta hoặc delta.

Cậu ta thẳng giọng "Xin chào, tớ là Xavier." Cậu ta tự giới thiệu, khoe môi nhếch lên vẽ thành một nụ cười có thể gục ngã bất cứ cô gái nào rồi vươn tay ra. Tôi nhanh chóng bắt tay đáp lại. Những ngón tay chạm nhau, dường như có một dòng điện chạy nhanh qua đầu ngón tay tôi, tôi giật mình rụt tay lại.

Khi gì thế? Cậu ta gán chích điện vào tay à?!!

Xavier mỉm cười, nhìn tôi với đôi mắt xanh sapphire. Ánh mắt tôi như chìm sâu rồi lạc mất trong cái nhìn đó. "Tớ đã nói tên mình rồi. Còn cậu?"

Tôi định mở miệng trả lời nhưng nhanh chóng ngậm lại vì chột nhó mình còn đang bị câm. Tôi bỗng thấy ảo não song nhanh chóng vụt qua một bên. Tôi rút điện thoại từ trong túi ra. Xavier nhìn nghi hoặc.

Tôi đánh vài chữ rồi đưa cậu ta xem. Xavier bối rối đọc những dòng chữ đó "Diana. Xin lỗi nhưng tôi bị câm."

Alpha chính là những tên vô cùng thiếu kiên nhẫn và nóng nảy. Nếu bạn không tôn trọng hẳn thì vài giây sau bạn chắc chắn sẽ bị ghim bẹp dí vào tường. Tin tôi đi, tôi trải nghiệm cảm giác đó nhiều rồi. Đó là vì sao tôi đi thẳng vô vấn đề tôi bị câm để cậu ta không nghĩ tôi vô lễ.

Xavier im lặng trong vài giây rồi nhìn tôi đồng cảm, cười buồn "Chuyện gì thế? Phải có lý do gì đó cậu mới như thế đúng không?" Giọng nói dịu dàng làm tôi khá ngạc nhiên. Chà, đối với một Alpha thì cậu ta quá nhẹ nhàng rồi. Đây chỉ mới là lần gặp đầu tiên mà trông cậu ta có vẻ rất quan tâm tới tôi.

Chỉ trông có vẻ vậy thôi, Diana. Chỉ trông vậy thôi. Nếu mà có thể diễn thì khác ta cũng vậy. Lý trí tôi lên tiếng.

Tôi cúi đầu nhìn xuống chân. Chuyện gì đang diễn ra thế trời? Vớ vẩn, vớ vẩn, vớ vẩn. Tôi phải chuồn thôi! Nhanh nào!

"Tớ có thể hiểu nếu đó là chuyện khó nói cho cậu." Xavier nói.

Hoặc cũng có thể như thế thật.

"Thế... cậu đang làm gì chỗ này?" Xavier hỏi. Tôi đánh "Tôi không thể tìm thấy Văn phòng Hiệu trưởng." Sự thật đấy. "Ồ, vậy thì đi với tớ, tớ sẽ dẫn cậu đi." Tôi gật đầu.

Tôi im lặng đi theo cậu ta. Tôi nhận thấy ánh mắt cậu ta liếc qua tôi vài lần. Nó khiến tôi dè chừng hơn. Alpha tộc Âm Nguyệt lại đối xử tốt với tôi ư? Quá viễn vông rồi.

THỢ SĂN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 4

"VẬY... chúng ta có chung tiết Sử ngay tiết đầu. Còn lại thì không." Xavier nói. Chúng tôi đang đi trên một hành lang vắng sau khi hoàn tất lấy thời khóa biểu từ Văn phòng Hiệu trưởng. Giờ chúng tôi đi tìm tủ đựng đồ của tôi.

Tôi gật đầu với tất cả những gì cậu ta nói. Nếu cậu ta không phải là một Alpha thì còn lâu tôi mới để ý tới cậu ta. Cuối cùng, tôi cũng tới chỗ tủ khóa. Tiếng chuông báo tiết vang lên cắt ngang hành động mở tủ của tôi. Chậc, đã tới giờ ăn trưa rồi sao? Tôi đã ở với cậu ta bao lâu thế này?

"Này, cậu muốn ngồi cùng với bọn tớ chứ?" Xavier bất ngờ nói. Chu cha. Tôi biết cậu ta ắt hẳn rất nổi tiếng. Tôi không thể phủ nhận độ cuốn hút của cậu ta được. Và tôi cũng biết cậu ta có lẽ cũng là tình nhân trong mộng của các cô gái ở đây. Nhưng cậu ta mời tôi ăn trưa cùng cậu ta mặc dù biết tôi bị câm? Thôi nào. Điều này rất đáng nghi đấy. Kể cả khi tôi là một thợ săn, tôi cũng không thể chỉ trở hời cậu ta đang dở trò gì được.

Hoặc có lẽ giây tiếp theo cậu ta sẽ nói 'Chỉ đùa thôi! Sau này đừng bao giờ nói chuyện với tôi nữa, được chứ? Trừ khi cậu muốn bị giết.'

Nhưng không. Xavier vẫn đang thật sự chờ câu trả lời của tôi. Tôi muốn lắc đầu nói 'không' nhưng sự kiên định trong mắt cậu ta, thật khó để từ chối.

Tôi mỉm cười. Mặt Xavier sáng lên rồi kéo tôi vào căn tin. Khi bạn tay cậu ta nắm lấy tay tôi, tôi lại cảm nhận được dòng điện kia. Có gì đó cuồng

lên trong dạ dày tôi. À phải rồi, tôi chưa ăn sáng.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía chúng tôi khi chúng tôi vừa bước vào căn tin. Có không ít ánh mắt ghen tị của các cô gái xen lẫn trong đó dành cho tôi. Wow, cậu ta thật sự nổi tiếng nhỉ?

"Nhanh nào," Xavier kéo tay tôi tiến về một bàn toàn người sói, tổng cộng là năm, có lẽ là thành viên trong tộc cậu ta. Tôi được chào đón bởi những nụ cười ấm áp lẫn những ánh nhìn ghen ghét.

Xavier ngồi vào một chỗ rồi vỗ nhẹ chỗ bên cạnh, tôi nhanh chóng ngồi vào. Tôi quan sát cẩn thận từng người một nhưng cũng không thể hiện quá lộ liễu. Có một người thu hút ánh mắt tôi từ đằng sau. Một tên tóc vàng.

Rouge.

Hà, cậu ta chắc chắn sẽ chết một khi cộng sự của tôi tới. Chậm đã, trước hết chúng tôi phải tra tấn hấn buộc hấn nhả ra vài thông tin về lũ rouge và ma cà rồng còn lại rồi mới giết hấn sau nhĩ.

Muahahahaha. Tôi thầm cười âm độc trong bụng. Ôi trời, thỉnh thoảng tôi cũng phải công nhận mình có chút tâm thần và ATSM không hề nhẹ.

Dòng suy nghĩ của tôi bị cắt đoạn bởi một tiếng gầm nhẹ từ tên tóc đen bên cạnh tôi. Tôi chết ngồi. (Vâng, định dịch là chết đứng nhưng chị ấy đang ngồi nên là chết ngồi :)))) Chết tiệt, đừng nói bọn họ có thể đọc suy nghĩ của tôi đấy chứ? Vô lý!

Tôi ngạc nhiên nhìn Xavier, bắn khoản, nhưng người cậu ta gầm với không phải là tôi. Thở dài nhẹ nhõm, vai tôi thả lỏng ra.

Diana đang ngồi cạnh tôi lúc này. Tôi muốn ôm nàng ngồi lên đùi mình nhưng lại không muốn làm nàng sợ.

'Thật bất ngờ đấy Alpha Xavier! Mate của Người thật đẹp! Ôi trời ơi! Chúng tôi nhất định sẽ thành bạn thân sớm thôi!' Tessa, mate của delta Jack, truyền âm cho tôi.

Tôi nhìn xung quanh, nhiều tên giống đực khác đang không ngừng liếc mắt đưa tình cho mate của tôi. Tôi ném một cái liếc sắc lẹm và gầm lên, bọn họ nhanh chóng hiểu ý mà quay đầu đi chỗ khác. Nhưng Diana cũng quay sang nhìn tôi. Chết, đừng nói nàng ấy cũng nghe thấy tiếng gầm đấy chứ?!!

Ai đó thảng giọng, mọi người đồng thời nhìn sang Tessa, người đang cười vô cùng rạng rỡ, ra hiệu cho cô chữa cháy. "Nè! Cậu chắc hẳn là ma-ý tứ là bạn của của Xavier! Haha, tứ là Tessa. Đây là Jack, ma-ý tứ là bạn trai của tứ. Drew. Martha và... Fiona." Tessa nghiêng răng nhả ra cái tên cuối cùng. Tôi không trách Tessa. Vì Fiona đúng thật là một con đĩ. Mỗi quan hệ thân thiết giữa ba mẹ tôi và ba mẹ cô ta là tấm vé duy nhất giúp cô ta có được quyền ngồi với chúng tôi.

Tôi chợt nhớ tới điều gì đó. 'Tessa, tôi quên nói, cô ấy không nói được.' Tôi không chỉ truyền âm cho Tessa mà truyền âm cho cả bàn. Họ khá là bất ngờ. Tessa nhìn đồng cảm. 'Đừng lo lắng. Tôi sẽ giúp cô ấy nói được. Tôi đoán chắc có chuyện gì đó đã xảy ra trong quá khứ cô ấy.'

Fiona khịt mũi, cô ta thù ghét nhìn Diana. Họ đối mặt với nhau. Tôi giữ chặt nắm đấm trên đùi, kiềm chế không đấm thẳng vào mặt cô ta.

"Ê đồ quái dị." Fiona cay nghiệt nói. Tôi lườm cô ta nhưng cô ta cố tình bơ đi. Con đĩ khốn nạn đó, sao cô ta dám làm như thế. Tôi nhìn sang Diana.

Nàng vẫn giữ biểu cảm như không có chuyện gì, nhướn mày lên. Biểu hiện của nàng làm tôi ngạc nhiên. Mặc dù Diana không nói được nhưng biểu hiện của nàng ai cũng có thể hiểu được 'Đó là tất cả những gì cô có ư?' 'Chết tiệt. Diana thật sự làm tôi rất hứng thú.

Nhưng chúng tôi vẫn không ngừng liếc Fiona. Cô ta có vẻ khá bực mình với phản ứng của Diana song bất chợt nhận thấy chúng tôi đều đang ném cho cô ta những cái nhìn sắc lém. Mặt Fiona đỏ lên vì giận dữ và xấu hổ. Cô ta nhìn sang tôi tìm kiếm sự vớt vát cuối cùng. Không đời nào!

Tôi làm cử chỉ giống Diana, nhượng một bên lông mày lên. Đám còn lại đều cười thầm và cố nín không cười to thành tiếng. Fiona bây giờ thật sự giận dữ. Cô ta đột ngột đứng lên rồi bỏ về phía lối ra căn tin, những bước chân của cô ta chả khác nào voi giậm.

"Ôi Chúa tôi! Hài chết mất! Tớ thật sự rất kết cậu đấy... Xin lỗi tên cậu là gì ấy nhỉ?" Martha hỏi. Tôi mừng vì mọi người bắt đầu thích Diana mặc dù nàng không thể nói.

Diana đang định đánh chữ vào điện thoại thì tôi chen lời "Diana. Tên cô ấy là Diana." Tôi vừa nói vừa cười, nhìn sang nàng, nàng cũng đáp lại cái nhìn của tôi. Tiếng điện thoại rung lên cắt đứt màn 'giao cảm' giữa chúng tôi. Là tiếng chuông từ điện thoại Diana. Nàng thu hồi ánh mắt từ phía tôi, dờn tầm nhìn xuống điện thoại.

Biểu cảm khuôn mặt Diana cho thấy điều đó khá quan trọng. Nàng nhìn tôi xem như sự xin phép, tôi gật đầu. Diana gật đầu chào cả bàn rồi rời đi. Vừa nhìn bóng dáng nàng rời đi, tôi vừa thầm nghĩ đó là chuyện gì.

"Nàng mate tuyệt vời thật đấy! Chúc mừng!" Jack vừa nói vừa đấm tay vào tôi, còn Drew thì vỗ nhẹ vào vai.

"Đúng thế! Thật tốt khi mate của cậu là Diana mà không phải là con ả dâm đãng Fiona kia! Tôi sẽ cạo trọc đầu nếu chúng ta có một Luna như ả mất," Cô nàng nói với giọng đầy chán ghét khi phải nhắc tới tên Fiona với tư cách Luna và điều này đều được cả đám còn lại hưởng ứng.

"Dù sao, cậu có thấy tên tóc vàng đằng kia không? Nãy giờ hần không ngừng nhìn cậu và mate của cậu đấy." Drew nghiêm trọng nói.

"Phì. Chỉ là tên ẻo lả gồm ghiếc hay gì đó tương tự thôi Drew. Kệ hẳn đi." Martha phẩy phẩy tay mặc kệ.

Tôi đi thẳng vào nhà vệ sinh nữ sau khi rời khỏi bàn ăn, chọn bừa một gian bước vào. Đó là một tin nhắn số lạ nhưng dựa chữ số đầu, giữa và cuối của nó là '061' tôi có thể khẳng định nó là của một thợ săn cấp trên hoặc tương tự.

Tôi mở tin nhắn, nó viết

'Sát thủ của Satan, cẩn thận xung quanh trường cô. Có nhiều rouge quanh đó. Trong lúc cộng sự cô vẫn chưa tới, tôi gợi ý cô hãy đi thu thập tin tức trước. Hãy đảm bảo rằng bọn họ biết cô đang ở đây. Xóa tin nhắn sau khi đọc.'

Tôi nhếch mép, tất nhiên tôi sẽ đi thông cáo tin hiệu Sát thủ của Satan đang tới thăm quan thị trấn. Họ chắc chắn sẽ phải sợ hãi.

Đang định mở cửa buồng vệ sinh thì tôi nghe thấy tiếng cửa phòng vệ sinh mở, sau đó có những tiếng bàn tán của con gái vang lên. Giọng nói ồn ào và khó chịu của bọn họ khiến Diana thay đổi chủ ý đứng nghe lén.

"Fiona bình tĩnh nào." Một cô gái nói. Tôi có thể khẳng định họ đều là người sói mặc dù không nhìn trực tiếp. Từ từ đã, Fiona? Là cô nàng lẳng lơ hồi này sao?

"Bình tĩnh?! Bình tĩnh sao?! Anh ấy đã làm tôi mất mặt trước cả trường! Và cô bảo tôi bình tĩnh sao?!" Chuẩn, chính xác là Fiona rồi. Cô gái kia rên lên. "Cô thì biết gì chứ? Để tôi yên! Đồ vô dụng!" Tưởng tượng hình ảnh đầu Fiona đang bốc khói nghi ngút làm tôi chỉ muốn cười phá lên.

Tiếng cửa khép lại vang lên, cô gái kia ắc hẳn đã rời đi. Tiếp sau đó là tiếng chuông điện thoại Fiona rung lên. Cô ta gọi cho ai thế?

"Randy? Đúng thế, tôi sẽ chấp nhận đề nghị của cậu. Với một điều kiện, tôi muốn cậu kết thúc con nhỏ đó ngay trong ngày hôm nay."

Tiếng cửa đóng sầm vang lên. Tôi thở dài, bước ra ngoài gian phòng vệ sinh.

Thời gian trôi qua khá nhanh khi tôi không có tiết học nào chung với Xavier sau buổi trưa. Xì, đừng hiểu lầm, tôi không thất vọng vì điều bạn đang nghĩ đâu.

Kết thúc buổi học, tôi ra ngoài bãi đỗ xe, tới chỗ xe của mình, khởi động máy, đi tìm cửa hàng.

Đây là một cửa hàng tạp hóa nhỏ, may là nó còn có bán thức ăn. Tôi đỗ xe tận cuối dãy.

Tôi mua soda, sô cô la, đồ ăn vặt, trứng, thịt xông khói và kẹo dẻo! Không thể sống nếu thiếu đồng này được. Và một số thứ lặt vặt khác tôi tiện tay thả vào giỏ xe. Tôi tới quầy thu ngân, đưa thẻ tính tiền. Này, tôi không làm nhiệm vụ miễn phí đâu nhé.

Khi tôi bước ra cửa hàng, trời đã sẩm tối, bên ngoài vắng tanh.

"Chà, chà, chà, đó không phải là cô bạn của Xavier thì là ai nhỉ?" Tôi dừng lại, quay đầu, tên tóc vàng tôi để ý trong căn tin hồi sớm đang đứng đằng sau tôi. Một tên tóc đỏ khác tiến đến.

Chúng đều là rouge. Tôi nhẹ nhàng đặt túi đồ xuống, tôi chả muốn mình phải mất đồng đồ ăn ngon vì lũ này đâu.

"Randy, tôi nghe nói cô ta bị câm. Việc dễ dàng hơn nhiều rồi." Tên tóc đỏ nói. Randy? Tôi hình như đã nghe qua cái tên này. Kệ, dù gì đi nữa, bọn chúng nghĩ tôi bị câm. Ha. Tôi cười to trong bụng mặc dù mặt vẫn vô cảm.

Tóc vàng cười "Do chúng ta may mắn đúng không? Cô ta sẽ chẳng thể hét cứu mạng."

Tóc đỏ bước qua đối diện với tôi. Tôi hơi khuyu xuống, nắm lấy con dao trong ủng giày, găm chặt vào ngực hắn. Tóc đỏ vô cùng hoảng hốt nhìn tôi. Đáp lại hắn là một nụ cười nham hiểm. Tóc vàng thụt lại, hoảng sợ và không thể tin được hiện rõ trên mặt hắn.

"Cái khi g-?" Tôi cắt lời hắn.

"La hét ư?" Tôi hừ mũi khinh thường, chơi đùa với con dao đâm máu trong tay. Hắn bất ngờ biết tôi có thể nói. "Yên tâm đi, ta sẽ chẳng hạ mình làm mấy việc đó đâu."

"Người là a-" Tiếp tục ngắt lời, tôi giáng một đòn mạnh vào giữa mặt hắn, tay còn lại ép hắn xuống đất, giờ thì hắn hôn mê rồi.

Mặc dù tôi rất muốn giết hắn cho lẹ nhưng tôi cần moi thêm thông tin từ miệng hắn về nhiệm vụ hiện tại của tôi cũng như hiện tại của bố mẹ tôi mấy năm về trước.

Tôi kéo lê thân hình bất lực của Randy dễ dàng, hơi dừng lại nhìn sang thân thể không sinh khí của tên tóc đỏ bên cạnh túi đồ. Tôi quỳ xuống, khắc dao lên ngực hắn, viết 'SA'. Tôi lấy áo hắn lau con dao đầy máu sạch sẽ trước khi đút nó vào lại giày. Tiến tới xa, tôi ném cả túi thực phẩm và Randy vào cốp xe, khởi động máy. Tên tóc đỏ kia coi như là tin nhắn cho sự tồn tại của Sát thủ của Satan.

Về tới nhà, tôi lái xe vào thẳng garage, bước ra khỏi xe, đóng sập cửa garage, đảm bảo không ai ngoài có thể thấy việc diễn biến trong nhà, xong xuôi kéo thân hình bất lực Randy ra ngoài.

Tôi đặt túi đồ một bên, nhấc Randy vào phòng giam dưới đất trong nhà. Nhìn ngoài thì nơi đây chỉ đơn giản trông như mọi tầng hầm khác nhưng nó

có một cánh cửa bí mật dẫn tới phòng giam.

Tôi vứt đại gánh nặng trên vai vào một lồng bạc bất kỳ, khóa nó lại. Tôi nhìn xung quanh tìm bộ đồ và mặt nạ. Tôi cười nham hiểm, tôi đâu nói tôi chỉ có một bộ đồ và một cái mặt nạ đâu nhỉ?

THỢ SẴN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 5

"Sát thủ của Satan đang ở đây." Ba tôi nghiêm trọng nói. Mặc dù trông ông vẫn rất bình tĩnh nhưng tôi biết rất rõ, bên trong ông đang sợ hãi.

Vài tiếng trước, khi chúng tôi đi tới cửa tiệm tạp hóa thì phát hiện một xác chết nằm ngoài cửa tiệm, và trên ngực hắn có viết hai chữ 'SA'. Ngay lập tức, cả tộc được điều đến và bây giờ chúng tôi đang tổ chức họp tộc khẩn cấp.

"Mọi người không nghĩ thật trùng hợp khi số lượng rouge tăng mạnh trong thời gian gần đây sao?" Bác tôi đề xuất ý kiến.

Vài giây im lặng trôi qua, ba tôi nói "Chẳng lẽ có liên quan đến cô gái mới chuyển tở-" Không để ông nói hết câu, tôi gầm lớn, mọi người ngạc nhiên nhìn sang tôi.

Chắc, tôi quên nói với họ tôi tìm được mate rồi.

"Cô ấy là mate của con. Không có lý nào mà cô ấy có thể làm thế hay làm hại người khác." Năm đấm tôi siết chặt, nổi bật các khớp trắng. Sao họ dám buộc tội cô gái của tôi làm những việc như thế cơ chứ?

Mẹ tôi đột ngột lên tiếng làm dịu bớt áp lực trong không khí "Con tìm thấy mate rồi sao? Xavier con yêu, tại sao con nói với chúng ta sớm hơn? Con gái nhà ai thế? Con bé tên là gì? Khi nào thì mẹ có thể gặp con bé hở? Khi nào con bé sẽ đến nhà chúng ta ăn cơm?" Mẹ tôi bắt đầu đùng đùng một tràng câu hỏi y như lúc mẹ Jack biết việc cậu ta tìm thấy mate.

Tôi thở dài "Mẹ à, đây không phải là lúc cho việc này." Mẹ tôi im lặng, khoanh tay giận dỗi ngoan cố. Cả ba và tôi đều phải đảo mắt vì sự ương ngạnh của mẹ, nhưng trong lòng, tôi vẫn mừng thầm.

Bác tôi thẳng giọng "Ta mừng vì con đã tìm thấy mate của mình, Xavier, nhưng nếu ta là con ta sẽ bắt đầu lo lắng cho an toàn của cô bé ấy và của cả tộc. Chúng ta không biết được khi nào Sát thủ của Satan lại ra tay lần nữa."

Tiếng gầm nhẹ thoát khỏi miệng tôi khi tôi tưởng tượng cảnh cả tộc rơi vào nguy hiểm, đặc biệt là Diana.

"Được rồi," tôi chuyển sang ngữ điệu của Alpha, mọi ánh mắt dồn vào tôi, "Đừng lơ lửng vòng cảnh giác kể cả khi ở trường. Chúng ta cần phải huấn luyện nghiêm khắc hơn nữa và phải sẵn sàng mọi lúc mọi nơi phòng khi cô ta tấn công lần nữa hay nhắm vào một trong số chúng ta. Còn bây giờ, trừ ta ra, ai phải tới trường ngày mai thì hãy đi ngủ đi. Bọn ta cần họp riêng."

Bọn họ gật đầu rồi chen chúc đi ra ngoài. Chỉ trừ Drew - beta của tôi và Jack - delta của tôi và những người lớn được ở lại.

"Cuối cùng thì người cũng tỉnh dậy." Tôi nói với giọng giả vờ thiếu kiên nhẫn và tức giận. Thực ra thì vài giây trước tôi còn đang vừa ăn kẹo dẻo vừa coi Bọt biển màu vàng. Nay, tôi vẫn còn tính trẻ con đấy nhé.

Tên tóc vàng hoảng hốt kêu lên khi thấy rõ bộ đồ tôi đang mặc "Cô... cô... cô là..." Ngón tay hấn run rẩy chỉ vào tôi.

Tôi cười hớn hở "Sát thủ của Satan? Ngạc nhiên chưa? Quá ngạc nhiên! Hahaha." Tôi mỉa mai nói.

"Như- nhưng cô bị câm... và cô... cô... Xavi-"

Tôi cắt lời hẳn "Câm mồm. Ta chẳng rãnh để nghe mấy tiếng tru tréo của người đâu." Tôi lạnh lùng nói. Tôi đi qua một bên, nhìn cung tên, mắt lóe lên tia ranh mãnh thích thú. Tôi cười lớn "Ta không thể quên được biểu cảm ấn tượng của người khi thấy ta giết tên tóc đỏ kia." Tôi nói, rút một vài mũi tên mạ bạc.

Mắt tóc vàng đen lại "Cô đã giết cậu ta?" Tóc vàng đứng dậy "Cô đã giết Robert?!" Hẳn ta vụt tay chộp lên song cửa, thật sai lầm, vì tất cả song cửa đều làm bằng bạc. Hẳn rít lên rụt vội tay lại.

Tóc vàng như cố tập trung vào gì đó. Tôi mỉm cười nhẹ nhàng, tiến đến. "Ê dần độn, người không thể liên kết với bất kỳ ai khi còn đang ở trong cái phòng giam này đâu. Ta đâu có ngu ngốc tới nỗi để cho người tình nếu căn phòng này không làm được như thế chứ."

Tóc vàng chinh đốn, đứng thẳng người, đáy mắt vẫn đen như trước. Hẳn cười giả dối, vô ích, tôi biết hẳn chỉ đang cố làm ra vẻ cứng rắn thôi, mồ hôi hẳn ướt đầm cả lòng bàn tay từ lâu rồi.

"Thì sao? Người định hỏi tại sao bọn ta lại tấn công người ư?" Tóc vàng giả dối tự mãn nói. Nghĩ đến đó thì, tại sao chúng lại tấn công tôi? Chậc, có lẽ hai tên ngu dần này nghĩ có thể dễ dàng bắt cóc tôi vì tôi là một con bé tay trói gà không chặt mà lại còn là 'bạn' của Alpha và có thể sử dụng tôi như một con tin. Ha. Nực cười.

Nhưng đó vốn dĩ không phải là điều tôi muốn hỏi.

Tôi lắc đầu, tiến lên một bước. "Nha, không phải thế." Tay mân mê mũi tên, đột ngột chỉ thẳng vào thái dương tóc vàng, hẳn lùi lại một bước. Hạ tay, tôi khụy người, ghim thẳng mũi tên vào chân hẳn. Tên tóc vàng hét lên mà không có âm thanh nào phát ra, té huỵch xuống sàn, tay ôm căng chân đang đổ máu.

Tóc vàng hoảng sợ nhìn tôi, hoàn toàn thú nhận khiếp sợ. "Thế thì là gì?" Tóc vàng nghiêng răng kèn kẹt, thử rút tên ra nhưng không thành công.

Tôi rút tiếp một mũi tên khác, lần này là đâm vào tay, hẳn thật sự hét lên thảm thiết. Tôi cười khẩy "Cứ hét thoải mái đi. Căn phòng này cách âm." Đảm bảo hẳn không thể đứng lên hay cử động tay còn lại được nữa, tôi mở cửa lồng, bước vào. Tôi quỳ một gối cách tóc vàng nửa foot.

Rút sẵn con dao từ giày, vung nó tùy hứng trong không khí. Chuyển sang giọng âm nguy hiểm trong bầu không khí yên lặng. "Hãy kể cho ta nghe về những rouge và ma cà rồng khác, Randy."

Tiếng nuốt nước miếng vang lên vô cùng rõ ràng "Ta- ta không biết người đang nói gì hết." Tôi cười to, kề sát con dao nguy hiểm ngay thanh quản hẳn.

"Người tưởng mình đang lừa con nít ư? Nhìn cho kỹ đi." Mũi dao di chuyển từ cổ họng xuống ngực, màu máu đỏ tươi rỉ ra. Vết thương sẽ không thể lành nhanh chóng như thường lệ vì hung khí là một con dao bạc. "Nói, nếu người muốn nhìn thấy tên tóc đỏ hay Robert gì gì đó tương tự."

"R-Robert còn sống ư?"

"Ta yêu cầu người" Mũi dao găm tiến vào ngực thêm một inch "Nói". Tôi rút nhanh mũi dao ta, tóc vàng gật đầu đau đớn.

"T-tôi phải bắt đầu từ đâu?" Tóc vàng có vẻ thật sự muốn lại gặp tóc đỏ. "Từ đâu. Bắt đầu đi." Tôi hung dữ nói.

Randy nuốt nước miếng, nói "B-bảy năm trước, một số ma cà rồng và rouge bọn tôi cùng lập kế hoạch phản loạn. Nhưng sau đó kế hoạch tan vỡ vì một thợ săn và một điệp viên..." Hơi nóng bốc lên phủ quanh hốc mắt khi hẳn kể tới đoạn đề cập tới bố mẹ tôi, tôi kìm nén. Randy tiếp tục "Tôi

đoán hầu hết bọn họ đều bị giết, chỉ còn vài người giữ được mạng sống. Những người còn sống tiếp tục kế hoạch."

Tôi nhíu mày "Nhưng tại sao? Tại sao lại là bảy năm sau?"

"Như tôi đã nói chỉ còn vài... Vì vậy họ đợi nhiều năm sau để phục hồi thể lực. Bọn ma cà rồng cũng vậy."

"Thế tại sao người cũng tham gia?"

Tròng mắt Randy đen lại "Bởi vì chúng ta chán ghét bọn chúng. Chúng đối xử với bọn tôi chả khác nào rác rưởi! Thậm chí bọn ma cà rồng cũng thế."

Tận đáy lòng, tôi thấy cảm thương cho họ, nhưng tôi vẫn tự nhủ bọn họ đã dành lấy cái mình muốn bằng giết chóc.

"Vậy tại sao lại bắt cóc bạn của Alpha?" Tôi lại hỏi.

"T-thật ra chúng tôi bắt cô bởi vì cô l..."

Tôi nhăn mày "Tại sao?"

"Bởi vì cô là Alpha ma-"

RING! RING! RING!

Tôi thầm nguyện rửa. Tôi đáng nên để chế độ im lặng mới đúng. Thò tay vào túi lôi điện thoại. Một tin nhắn. Từ số lạ.

'Chào! Xin lỗi vì nói chuyện không trang trọng với một thợ săn như cô thế này. '

"Cái quái gì..." Tôi nheo mắt kiểm tra đây có phải tin nhắn lừa đảo không. Tôi tiếp tục đọc.

'À, dù gì đi nữa, tôi là cộng sự của cô! Xin lỗi vì không thể ở đó lúc này, tôi đang mắc kẹt trong một nhiệm vụ khác. Tôi sẽ cố đến nhanh hết sức có thể. Chadler đã đưa tôi địa chỉ và chìa khóa rồi. Thế nên. Tôi nghĩ tôi phải đi rồi. Bye :)'

Anh ta thật sự lớn tuổi hơn tôi chứ? Tính trẻ con hiện rõ qua từng lời nhả của anh ta. Và mặt cười ư? Đùa sao? Chưa ai từng dám nhả cho tôi một biểu tượng cảm xúc nào vì họ nghĩ thế thật vô lễ.

Tuy nhiên, tôi cũng có chút mừng. Chí ít thì anh ta không phải thể loại thanh-niên-nghiêm-túc.

Tôi cất điện thoại, tập trung vào tình hình hiện giờ. Nhìn thẳng Randy, vẻ nghiêm túc của tôi lập tức quay trở về. Tôi mở miệng "Đừng lan man, tại sao người bắt cóc ta? Tại sao? Người muốn điều đặc biệt gì từ Xavier?"

"T-tôi không biết! Họ chỉ ra lệnh phải bắt cóc cô!"

"Họ? Họ là ai?" Nhấn mạnh lần nữa.

Randy cuối đầu "T-tôi cũng không biết bọn họ là ai... họ chỉ gửi mệnh lệnh. Khi họ đến, cũng đều đeo mặt nạ, kính râm và áo dài tay. Chún-chúng tôi chỉ làm theo lệnh thôi."

"Bọn chúng ở đâu?"

Randy lắc đầu "Tối đa cách đây khoảng bảy hoặc mười kilomet."

"Khi nào chúng tấn công?"

Randy nhún vai "Họ nói vào lúc trăng tròn hay gì đó. Hoặc cũng có lẽ là vào nhật thực. Tôi không biết, họ không nói chính xác ngày."

Tôi trầm tư suy nghĩ trong giây lát, tiêu hóa hết đồng thông tin.

Còn một câu hỏi. Tôi ngược nhìn Randy.

"Randy, bọn chúng sẽ tiến hành chiến dịch như thế nào?"

Hắn cười điên dại, rất lớn, bất thành hình gãy lại, nhìn thẳng tôi "Người hy vọng ta sẽ nói cho người biết ư? Người không biết ta đã phải trải qua những gì đâu, nhờ thế mà ta có thể dẫn dắt hai đội quân. Và sao nào? Để tất cả cứ như thế sụp đổ chỉ vì con ranh như người ư? Để ta nói cho người biết, Sát thủ của Satan. Ta sẽ không bao giờ kể người nghe đâu." Chà chà, nếu hắn ta lại can đảm như thế, tôi nghi ngờ tại sao hắn lại phun hết đồng trả lời câu hỏi ban nãy của tôi chứ. Chậm đã, chẳng lẽ nhờ tên đầu đỏ Robert kia sao.

"Tốt thôi, cũng chẳng hề hấn gì tới ta hết." Tôi đứng dậy.

"Từ từ đã! Người đã nói sẽ cho ta gặp Robert?" Hắn nói.

Tôi quay lưng, thò tay vào túi. "À, đúng, đúng rồi." Nắm dao, tôi phi mạnh nó đi, lưỡi dao cắm chính xác ngay vị trí tim trái.

"Người... người..." Mắt hắn tối sầm, phần nộ xẹt qua khuôn mặt hắn, cả đầu đón nữa.

Tôi nhún vai "Hừm, ta đâu có nói dối về việc sẽ cho người gặp lại hắn. Người sẽ thấy hắn sớm thôi, dưới địa ngục ấy. À, gửi lời chào tới Satan hộ ta luôn!" Tôi cười tinh nghịch. Randy tắt thở hoàn toàn.

THỢ SẴN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Kể từ khi chuyển tới đây, tôi vẫn chưa học một tiết buổi sáng nào.

Tôi thờ dãi, đáng lẽ tôi nên đi mới đúng, thế thì giờ chẳng phải giới thiệu lại lần nữa. Đóng cửa tủ đồ, tôi tiến về phía lớp học đầu tiên.

Sau khi giải quyết Randy, tôi đã xử lý sạch sẽ không để lại bất cứ dấu vết nào.

Tôi đứng trước cửa lớp, may là giáo viên còn chưa đến lớp. Tôi bước vào, ngó nghiêng nhìn xung quanh. Xavier đã ở đây. Martha và một số học sinh khác cũng vậy, nhưng tôi không quan tâm cho lắm.

"Diana! Đăng này nè!" Martha vẫy vẫy tay. Đầu Xavier chuyển hướng về phía tôi ngay khi tên tôi được gọi, cậu chàng cười dịu dàng, tôi cười nhẹ đáp lại.

Tôi tiến về phía Martha. Cổ tay tôi đột ngột bị nắm lấy, giật mạnh về sau, tôi yên vị ngồi trên ghế. Whoa, lực tay cậu ta mạnh thật. Tôi nhìn sang phải, Xavier đang cười rất sáng lạn, vẫn chưa chịu buông tay tôi. Tôi có thể nghe thấy tiếng cười khúc khích của Martha từ đằng sau.

Xavier thả tay tôi khi thầy giáo bước vào phòng, ông ấy cũng là một người sói.

"Được rồi cả lớp, hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới chuyển đến nhưng đã bỏ lỡ tiết hôm qua." Mắt ông ta liếc nhẹ qua tôi nhưng nhanh

chóng nhận được một tiếng gầm nhỏ từ Xavier. Whoa, tôi không nghĩ là 'bạn' của cậu ta thì có thể được bảo vệ tới như vậy.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi, có vài cái liếc sắc lẹm trong đó. Này này, gì phải căng thế? Điều đó đâu có nghĩa là tôi thích Xavier hay Xavier thích tôi đâu. Thiệt tình, lớp trẻ thời nay không hiểu được nghĩa của từ 'bạn bè' à?

Nhắc tới đó thì tại sao Xavier lại chủ động kết bạn với tôi? Trong mắt họ, hình tượng của tôi phải là con bé bị tâm yếu đuối chứ?

"Em muốn lên đây giới thiệu bản thân với các bạn chứ?" Giáo viên hỏi, giọng yêu cầu thì hơn. Tôi chột nhốt ra mình bị tâm, đang định lắc đầu thì ai đó chen lời.

"Tên cô ấy là Diana, đó là tất cả những gì mọi người cần biết." Xavier nói.

Tôi thở dài nhẹ nhõm. Tôi thật lòng cảm ơn Xavier mặc dù không nhìn qua cậu ta. Có cái gì đó khiến tôi bị thu hút phải nhìn sang Xavier nhưng tôi nhanh chóng dẹp nó qua một bên. Tôi thừa nhận cậu chàng trông thật sự rất cuốn hút và quyến rũ, có lẽ là vì bản chất đặc trưng của người sao ư?! Tôi đã từng thấy nhiều người đẹp hơn cậu ta nhưng ở cậu ta lại có gì đó mà những chàng trai tôi đã thấy trong các nhiệm vụ không thể so sánh được-

Tôi đang suy nghĩ cái quỷ gì thế?! Ôi trời ơi, tôi chưa từng có hứng thú với vẻ ngoài của một chàng trai nào trước đây. Cậu ta đã làm gì với tôi thế.

Tôi quay mặt sang nhìn Xavier, bắt gặp ánh mắt cậu ta cũng đang nhìn tôi chăm chăm, không có ý định dừng lại. Mà tôi cau nhẹ, cậu chàng giật mình.

"Tớ... à... ờ..." Xavier gãi gãi cổ. Chờ đã... cậu chàng đang đỏ mặt ư?

Tôi vội vàng rút ngay cuốn sổ và bút ra viết, đưa cậu ta xem.

'Cậu vừa mới đỏ mặt đúng không? '

Tôi thú thật, tôi chưa bao giờ thấy một Alpha đỏ mặt bao giờ, chưa kể cậu ta còn đến từ đại tộc hùng vĩ Âm Nguyệt kia nữa.

Xavier ho khan "K-không có." Xavier cười méo mó "Tớ? Đỏ mặt? Xì, không đời nào?"

Cậu chàng chắc chắn đang nói dối.

"K-không." Nói dối.

'Người đang mãi lo ngăm cô ấy thì bị cô ấy bắt quả tang. ' Một giọng sói cười nhạo vang lên.

'Sửa cho đúng vào, phải là 'chúng ta' đang nhìn cô ấy. ' Tôi chỉnh lời cậu ta, "Tớ? Đỏ mặt? Xì, không đời nào." Tôi cười gượng.

Diana cười phá lên, tiếng khúc khích như tiếng chuông reo ngọt lịm chảy vào tai tôi. Nàng hí hoáy gì đó rồi đưa tôi xem.

'Kẻ nói dối. Tôi có thể nói là cậu đang nói dối. '

Thay vì nói, tôi cầm lấy bút của nàng, viết.

'Cậu còn không thể thật sự nói. ' Tôi cười đắc ý.

Nàng lấy bút lại, viết 'Vậy thì tôi có thể viết là cậu đang nói dối. '

'Nó nghe dị quá. '

'Đúng thế, ắt hẳn nó NGHE thật dị. ' Từ nghe được viết to rõ ràng như đang chế nhạo. Lần này, nàng là người mang nụ cười đắc thắng đầy xinh đẹp.

Tôi cười nhẹ, đảo mắt, viết, 'Vậy để tớ viết lại. Nó 'đọc' thật dị. '

Cả hai cùng cười thích thú.

"Này! Có chuyện gì mà vui thế?" Martha xen vào từ đằng sau chúng tôi, cả tôi và Diana đều giật mình. Tôi bất mãn, Martha lại phá hỏng 'khoảnh khắc' của chúng tôi trong khi Diana chỉ cười khúc khích.

Tôi đảo mắt nhìn Martha "Không phải chuyện của cậu," tôi càu nhàu.

Chúng tôi lại bị ngắt ngang bởi một tiếng ho lớn vọng từ bên trên. Thầy giáo đang thiếu kiên nhẫn nhìn chăm chăm chúng tôi.

"Đây là một tin khá quan trọng Alph-... ý tôi là Xavier." Ông nhìn tôi rồi quay lại nhìn cả lớp. Vẻ nghiêm trọng bao trùm toàn bộ khuôn mặt khắc khoải.

Điều này nhanh chóng thu hút toàn bộ sự chú ý của Diana, Martha và tôi.

Thầy giáo hít một hơi sâu "Randy Henchler và Robert Frel đã bị giết hại tối qua." Tiếng hít lạnh vang lên trong cả lớp học. Một số thậm chí còn khóc. Tôi và Martha vẫn giữ bình thường vì chúng tôi đã biết điều này trước rồi.

Hai người đó đều là rouge. Nhưng quan trọng là họ bị giết bởi Sát thủ của Satan.

Nghĩ đến việc Sát thủ của Satan sẽ làm hại đến tộc, bạn bè và đặc biệt là Diana, tôi chỉ muốn bẻ đầu cô ta ngay lập tức.

Thầy giáo hít một hơi sâu "Randy Henchler và Robert Frel đã bị giết hại tối qua." Tiếng hít lạnh vang lên trong cả lớp học. Một số thậm chí còn khóc.

Ôi, họ quên mất phần Quý cô Sát thủ của Satan vạn năng giết chúng vì mục đích tốt rồi.

Vai Xavier căng thẳng, tròn mắt đen lại. Tôi thấy khá buồn cho cậu ta. Dù vậy, trước giờ tôi vẫn không hối hận vì giết chóc bởi tôi làm thế là có lợi cho bọn họ. Cho dù tôi có ảo tưởng hay điên khùng bao nhiêu thì họ vẫn xứng đáng được như vậy.

Nhớ ra vai diễn của mình, tôi chỉ mới chuyển đến vài ngày đã có một cuộc án mạng xảy ra, quá dễ bị nghi ngờ. Thế nào cũng có người tình nghi tôi. Vào những lúc này, giả câm quả là một ý tưởng tuyệt vời.

Tôi thở dài, cầm bút. Tôi tốt hơn hết chỉ nên ngồi im lặng để giảm sự nghi ngờ này.

'Bị sát hại?' tôi viết cho Xavier, vờ sợ hãi. Hiển nhiên tôi chả sợ chính mình làm gì nhưng tôi đã được huấn luyện làm sao trở thành một diễn viên giỏi. Nếu danh tính tôi bị lộ ra, có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra với tôi.

Xavier đọc tờ giấy, mắt lóe lên, ngẩng mặt lên cười dịu dàng với tôi. "Đừng lo lắng, tớ sẽ bảo vệ cậu."

Tim đập nhanh một nhịp. Chưa ai từng nói với tôi như thế bởi họ biết tôi thừa sức có thể tự bảo vệ mình. Thậm chí khi tôi ở các trường cũ cũng thế, tất cả đều lơ tôi đi do tôi chỉ là một con nhỏ câm lập dị.

Đột nhiên tôi ước mình giờ chỉ là một cô gái bình thường muốn dựa dẫm vào ai đó. Cậu ta làm tôi nhớ đến ba mẹ. Tôi ước tôi có một anh trai hoặc chị gái, nhưng thực tế thật khốn nạn.

Tôi nở một nụ chân thành. Một lần nữa, Xavier thật dịu dàng kể cả khi cậu ta là một Alpha. Cậu ta quan tâm một người quá nhiều dù mới chỉ biết người đó có một ngày. Cậu ta không biết người cậu ta tin tưởng nhiều thế là người có thể giết cậu ta chỉ trong chớp mắt.

Ngực tôi nhói lên khi phải tưởng tượng khuôn mặt Xavier lúc phát hiện ra danh tính thật của tôi.

Lắc đầu thật mạnh. Không, không đâu, không đời nào. Xavier sẽ không có biểu hiện đó đâu vì cậu ta sẽ không phát hiện ra con người thật của tôi. Không bao giờ.

Sau tin tức 'không ngờ' và 'kinh hãi' được thông báo, bầu không khí trầm hẳn. Các tiết học còn lại không có ai tôi biết hết. Có tên còn cố tán tỉnh tôi nhưng bị tôi lơ thẳng thừng. Ha ha. Lợi ích của việc bị câm. Bạn có thể đơn giản ngó lơ những kẻ phiền phức mà không phải trả lời bất cứ câu nào.

Đã là buổi trưa. Tôi thở nhẹ, tiến bước về phía căn tin, động tác vẫy tay của Tessa thu hút một số học sinh. Lại những cái lườm. Tôi lơ đi, ngồi xuống cạnh Xavier.

Mọi người có vẻ khá nghiêm túc hôm nay. Có lẽ là do vụ tôi gây ra hôm qua. Họ cười chào đón tôi rồi tiếp tục dùng bữa. Tôi đoán họ đang truyền âm cho nhau. Tôi ngó sang Fiona, người đang trợn tròn mắt đóng băng ngay tại chỗ ngồi.

Tôi nhớ lại chuyện hôm qua...

...

Tiếng cửa khép lại vang lên, cô gái kia ắc hẳn đã rời đi. Tiếp sau đó là tiếng chuông điện thoại Fiona rung lên. Cô ta gọi cho ai thế?

"Randy? Đúng thế, tôi sẽ chấp nhận đề nghị của cậu. Với một điều kiện, tôi muốn cậu kết thúc con nhỏ đó ngay trong ngày hôm nay."

Tiếng cửa đóng sầm vang lên.

...

'Có kẻ đã phản bội' tôi nghĩ. Tôi sẽ không xử lý cô ta... ngay. Nhưng sẽ cho cô ta vào tầm ngắm.

Tôi liếc nhìn Fiona từ đầu tới chân rồi quay trở lại với bữa trưa của mình. Bầu không khí im lặng kỳ dị vẫn được tiếp tục, bao trùm cả toàn bộ căn tin. Tôi thở hắt, nếu tôi có mang theo mấy thứ thuốc nước thì tôi có thể nghe được đối thoại của họ rồi. Chết tiệt, tại sao tôi lại quên nó trong phòng chứ.

Tôi nhìn qua Xavier, cậu ta không ngừng trao đổi ánh mắt với Jack và Drew. Họ vẫn truyền âm. Hà, những người sói trong khu vực này đều có tính cảnh giác rất cao. Thôi nào, đâu phải Sát thủ của Satan sẽ đột nhiên đá bay cửa xông vào rồi giết hết mọi người trong phòng đâu. Ngu xuẩn thiệt.

Tôi sẽ chặn đá bay bất kỳ một cánh cửa nằm trong lãnh địa toàn người sói nào cả. Trừ khi tôi không đơn độc.

Lại nhắc tới cộng sự của tôi. Chadler đã nói anh ta hơn tôi một tuổi. Một thợ săn trẻ trở thành cộng sự của tôi. Tôi nghĩ anh ta cũng sẽ được chuyển tới những trường như thế này. Liệu anh ta sẽ là học sinh cuối cấp hay họ sẽ đăng ký cho anh ta cùng khối với tôi?

-

Phòng thể chất

Hôm qua không có thể dục nhưng hôm nay thì có. Tôi thay vào bộ đồng phục thể dục huấn luyện viên đưa.

Tessa tiến đến, một hướng khác Fiona và đám 'cún cưng' của cô ta đang liếc xéo tôi.

Huấn luyện huých còi tập trung "Được rồi cả lớp! Chúng ta có học sinh mới chuyển đến nhưng tôi nghĩ tất cả đã biết tên em ấy rồi! Dù gì đi nữa,

hôm nay chúng ta sẽ chơi BÓNG NÉ!"

Một số hoan hô một số rên rỉ. Tôi ngoéo miệng, xin lỗi nhưng tôi là chuyên gia trong mọi môn thể thao. Tôi chỉ giả vờ mình thật tệ thôi. Nhưng nếu ai đó muốn lấy tôi làm bia ngắm thì họ chắc chắn được quà đáp trả hoành tráng.

Mọi người vào vị trí, tôi cùng phe với Tessa.

Fiona đứng bên kia cười kiêu căng, nhắm thẳng vào tôi, tôi nhếch khóe môi lại, cô ấy có vẻ kinh ngạc vì thế. Huấn luyện viên thổi còi, trò chơi bắt đầu.

Đa số quả bóng đều nhắm thẳng vào tôi song đều bị tôi tránh qua dễ dàng dù người ngoài trông như thể tôi rất đuối sức. Cô ấy tào hơ nước Fiona không ngừng tròn trọc lườm tôi. Cô ấy vào vị trí, sử dụng toàn bộ sức mạnh người sói ném hết bóng về phía tôi, đặc biệt vị trí đầu.

Tốc độ cô ấy rất nhanh nhưng phản xạ của tôi nhanh chóng bắt được quả bóng với một tay, mắt cô ấy ta tròn tròn càng tròn hơn khi tôi ném quả bóng ngược lại cô ấy, thẳng vào đầu. Fiona rú lên, ngã rầm xuống sàn.

Chia buồn nhưng cô tìm nhằm đưa để chọc ròi. Các trường trước kia cũng vậy, lấy tôi làm bia ngắm trong bóng né, song rất tiếc tôi lại ngắm ngược lại họ.

Tessa nhìn tôi, cười toe toét "Quá ngẫu!!" Cô nàng chạy thẳng ôm vỗ lấy tôi. Tôi cười lớn ôm lại cô nàng. Cả hai bỏ đi.

Tôi quay đầu chiêm ngưỡng cảnh tượng Fiona nằm ngửa trên sàn, mắt tròn trắng, nguyên hình tròn màu đỏ to tổ chảng giữa mặt khiến cô ta trông như trò hề.

Tôi tự tán dương mình.

"Con khốn nạn, xứng đáng." Tessa nói lớn với tôi. Đám cún cưng Fiona quay sang lườm chúng tôi nhưng chúng tôi chỉ cười khúc khích đáp lại.

Tôi vào phòng thay đồ rồi ra khỏi phòng thể chất với Tessa.

"Sao cậu làm được như thế?!" Tessa hỏi dồn dập. Tôi rút điện thoại, đánh một lý do nghe có thể chấp nhận được nhất, chìa cho Tessa.

'Còn tốt hơn là trở thành bánh nhân thịt.' Ít nhất nó xuôi tai hơn là 'tôi đã được huấn luyện chuyên nghiệp để trở thành những người chuyên đi giết các chủng loài như cậu.'

Tessa gật đầu đã hiểu. Không còn gì lạ khi những kẻ lập dị và những người khiếm khuyết bị bắt nạt bởi những tên thích quấy rối hay những con tiện nhân.

Chúng tôi tạm biệt, tôi tiến về xe mình, khởi động động cơ, về nhà.

Tôi leo ra khỏi xe, khóa cửa xe lại. Tôi đi tới cửa chính, thò tay lấy chìa khóa. Tôi vặn nắm cửa trước khi tra chìa khóa vào, nhưng cửa không đóng. Cái quỷ gì thế, tôi chắc chắn mình đã khóa cửa sáng nay.

Thò tay vào túi, tôi rút không súng tí hon ra. Giữ giật nó, tôi mở cửa, nhẹ nhàng bước vào, tấn công kẻ bên trong bất ngờ. Khẽ đóng cửa, tôi nhón gót chân di chuyển tới phòng khách. Ti vi đang mở, một tên con trai quay lưng ngồi trên ghế sofa của tôi.

Hắn có vẻ chưa phát hiện ra tôi đang ở đây. Tôi nâng súng, ngắm thẳng giữa đầu hắn, gạt chốt an toàn, một tiếng 'click' vang lên. Hắn giật mình, giơ hai tay lên đầu làm hiệu đầu hàng, từ từ đứng dậy theo mũi súng tôi. Hắn quay lại, cười.

"Xin chào, cộng sự!"

THỢ SĂN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hắn ta mỉm cười "Xin chào, cộng sự!"

Tôi hạ súng, đặt nó lên chiếc bàn bên cạnh.

"Tôi không biết là cô giỏi tới như vậy đấy. Tôi thậm chí còn không nhận ra cô đã ở trong nhà! Tôi chỉ mới nghe tiếng xe tới thôi!"

Mày tôi cau lại "Anh là cộng sự của tôi hay là fan hâm mộ?"

Anh ta cười phá lên, giơ tay giới thiệu "James. James Bond. Nha, hahaha, giỡn thôi. Từ giờ tên tôi là James Brooklyn. Anh họ mới của cô, à, và tôi mười tám tuổi." Anh ta nháy mắt khi nói tới câu cuối.

Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt kỳ quặc, đáp lại cái bắt tay của anh ta. Mặc kệ anh chàng này là ai thì cũng không thể phủ nhận chuyện óc hài hước của anh ta thật thậm tệ. "Diana, mười bảy tuổi. James hả? Tên anh nghe hơi quen nhỉ..."

Tôi thề là tôi đã từng nghe thấy cái tên đó trước đây. Tôi không chắc nhưng đó có lẽ là vài năm trước khi bố mẹ tôi vẫn còn sống. Tóc James màu nâu phi* giống tôi nhưng có điều đậm hơn và đôi mắt bạc.

Giống như... bố tôi vậy.

[*] hazel: màu nâu lục, nâu phi

Tôi lắc đầu phủ định. Không thể nào, tôi còn chẳng có lấy một họ hàng máu mặt nào trước khi bố mẹ mất.

James lại đặt mông xuống ghế sofa, chú tâm nhìn tivi "Thế... tôi nghe nói cô sẽ giả câm. Thông minh đấy."

Tôi gật đầu, bật nắp một lon soda từ tủ lạnh, hớp một ngụm. "Đúng thế, sẽ chẳng ai nghi ngờ tôi là thợ săn cả. Anh có định hóa trang gì khi ở trường không?" Tôi hỏi.

"A! Tôi sẽ đeo một cặp đít chai xấu xí to tròn lên mặt."

Tôi phá lên cười "Trò mọt sách cũ rích ư?"

James cười khẩy "Một tên mọt sách đẹp trai."

Tôi đảo tròn mắt, thả người bên cạnh anh ta. James tiếp tục "Tôi nghe Chadler nói hôm qua cô đã thu thập được một vài thứ thú vị. Tiếc thật, đáng ra tôi nên ở cùng cô lúc đó mới đúng. Nhưng dù sao thì phòng giam cũng quá tuyệt đúng không?"

Tôi nhướn mày "Chadler cũng nói cho cậu nghe về nhà giam à?"

James cười, lắc đầu "Không. Tôi phải tự thân vận động tìm nó đấy. Họ che giấu cánh cửa ngầm trong tầng hầm khá tốt. Tôi phải tốn chút thời gian để tìm ra nó."

"Thôi cho tôi xin, nó khá dễ mà."

James nhảy cẫng lên chế nhạo "Tất nhiên nó dễ dàng với cô! Cô là Sát thủ của Satan vạn năng mà ai ai nghe tên cũng sợ mất mật nha!" James quơ quơ tay trong không khí thổi phồng sự việc.

Tôi trợn mắt "Anh không biết điều cơ bản là người sói có thính giác vượt trội hơn so với con người nhiều lần à?" Giọng anh ta quá to.

Giờ tới lượt James là người trợn mắt "Làm ơn đi, tôi có thể cảm nhận rằng họ đang ở cách chúng ta tận một ki-lô-mét lận."

Tôi nhìn James khó hiểu "Cảm nhận?"

Anh ta trộm lấy lon nước của tôi trước khi tôi nhận ra và đớp một hớp lớn. Quào, tên này nhanh thật.

"Tôi đâu không phải vô cớ mà được làm cộng sự của cô." James nhún vai, đặt lon nước xuống bàn cà phê trước mặt.

"Ưu thế tốt đấy." Tôi nói trong khi đứng dậy lấy một lon soda khác.

"Trời tối rồi." James nói, dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

"Thế nên...?" Tôi ngân dài.

James siết hai bàn tay lại với nhau, sự tinh ranh sáng lên từ đáy mắt anh ta "Thế nên chúng ta cùng đi săn nào!"

Chúng tôi lướt qua hết thân cây này đến thân cây khác, còn không thèm để ý đến đám người sói đang đi tuần tra khu vực biên. Tôi đảo mắt nhìn đám người sói, có thật họ là tộc mạnh nhất nước Mỹ không đấy?

Hay... tại chúng tôi chỉ đơn giản mạnh hơn họ ư?

À, quên mất... tôi và James đang sử dụng một loại thuốc nước đặc biệt che giấu mùi hương của mình. Tất cả còn lại phụ thuộc vào kỹ năng che dấu của chúng tôi nếu không muốn bị phát hiện.

Tôi chợt nhận ra một người trong số họ, Drew. Cử một beta đi làm lính tuần tra? Quào, họ thật sự sợ sự hiện diện của tôi tại đây thật sao? Và tôi thì còn một cộng sự khá giỏi khác mà họ không hề hay biết.

Mọi người luôn nghĩ tôi chỉ làm việc một mình.

Sau khi rời khỏi địa bàn tộc Âm Nguyệt lúc nào không hay biết, chúng tôi bước vào một vùng đất không con người. Tôi ngồi trên cành cây thường thức phong cảnh xung quanh, James quan sát hành động của tôi.

Anh ta nhìn tôi ngạc nhiên "Cô thậm chí còn không đổ một giọt mồ hôi."

Tôi nhún vai từ chối trả lời, dựa đầu vào thân cây. Vài phút im lặng thanh bình trôi qua.

"Cô biết không... có lẽ họ rất tự hào vì cô." James thú thật bằng giọng nhẹ nhàng và khẳng định.

Mày tôi nhau lại khó hiểu. "Ai cơ?" Tôi hỏi.

James có vẻ giật mình khi nhận ra những gì mình mới nói nhưng nhanh chóng lấp lại với một nụ cười nửa thật nửa giả "Các thủ trưởng."

"Ồ..." Tôi gật đầu. Tôi có cảm giác là lạ, dường như các thủ trưởng chẳng hề là người James vốn ám chỉ tới. Mà giống như anh ta mới nhắc về ba-

"Được rồi, tiếp tục nào. Đây là thời gian tốt nhất để xem thử bọn chúng đang dự định gì." Tiếng James ngắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi gật nhẹ, quay lại chế độ thợ săn. Khoảng cách tới mục tiêu chừng bảy đến tám ki-lô-mét. Chúng tôi đều có thể dễ dàng tới đó bằng cách nhảy từ cây này qua cây khác nhưng đôi khi cả hai chỉ đi bộ hoặc chạy.

Thật may mắn, chúng tôi tìm thấy một căn nhà kho cũ kỹ. Từ đằng xa, tôi đã có thể ngửi thấy mùi của những tên người sói, đặc biệt là lũ rouge và một số tên ma cà rồng, nhưng cả đám đều thật yếu ớt.

James và tôi trao đổi ánh mắt, gật đầu nhẹ, ra hiệu im lặng quan sát thay vì phức kích thẳng vào chúng. Chỉ có một vài trong số chúng là có cảnh giác. Những tên lính quèn thậm chí còn không nghĩ tới việc Sát thủ của Satan sẽ bay ra từ đâu đó.

James và tôi ẩn mình giữa những tán cây khi hai mùi hương mạnh hơn bay tới. Một tên người sói và một tên ma cà rồng. Bọn chúng dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn ngọn cây nơi tôi và James đang ẩn nấp nhưng nhanh chóng từ bỏ và tiếp tục đi.

Cảm ơn Trời đất vì mấy thứ thuốc nước buồn nôn đó.

Chúng tôi tập trung vào cuộc thảo luận của bọn chúng.

"... Vậy người nghĩ chúng ta có thể tìm Sát thủ của Satan và nhờ cô ta giúp đỡ ư?" Tên người sói già hỏi, vẻ ngờ vực hiện rõ trên mặt ông ta.

Từ từ đã, cái gì?!

"Cô ta cũng thuộc loại độc ác như chúng ta." Gã ma cà rồng đáp bằng một tông giọng kỳ quặc. "Chúng ta có thể nhờ cô ta hỗ trợ dẹp sạch cái tộc đó."

Ôi Chúa ơi, không.

Tôi liếc qua James, anh ta vẫn tập trung vào cuộc tranh luận của chúng.

Tên người sói già quát lên "Cô ta đã giết Randy, một trong những chiến binh mạnh nhất của chúng ta đấy Arthur!"

Chiến binh mạnh nhất? Chà, nếu bọn chúng đều như cái tên éo lá đó thì tôi chắc chắn có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ này mà không có sự trợ giúp của James.

Arthur, gã ma cà rồng, giễu cợt "John, tên nhóc đó còn chả có tí sức mạnh nào. Người cũng biết thế còn gì. Người chỉ thương hại hãn như với một kẻ yếu đuối. Và nhìn đi, cái cách hãn đã kết thúc. Chết."

À, tôi nghĩ James vẫn có chút giá trị.

Gã tên John mặt biến sắc nhưng nhanh chóng bình thường lại khi một tên người sói khác cắt ngang đoạn đối thoại giữa chúng. Tên người sói cầm một túi màu đen, nhanh chóng giao cho hai người kia rồi sợ hãi bỏ chạy.

John và Arthur mở túi, lấy ra những chiếc áo dài tay và kính râm.

James và tôi nhìn nhau xem thử chúng tôi có nên đi theo chúng không nhưng rồi quyết định bỏ qua lần này vì thuốc nước đang dần mất công hiệu.

THỢ SĂN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Thoát khỏi vòng tay của Martha và Tessa, tôi quay đầu nhìn James, anh ta đang bắt tay với Xavier. James có vẻ khá dè dặt mặc dù Xavier lại khá thoải mái (tôi quên nói với anh ta rằng tôi cũng có bạn...)

Vô ý thức, nét cười nhẹ thoáng xẹt trên mặt tôi khi thấy James và Xavier đi với nhau. Chờ đã... chuyện này cũng đâu có gì to tát... đúng không?

Lại đưa mắt qua nhìn Fiona, cô ả vẫn chưa bao giờ từ bỏ liếc mắt đưa tình với Xavier, tôi đảo mắt. Tôi phải cảnh báo với James ả ta là kẻ phản bội trước khi James kịp có tí hứng thú nào với ả.

Chúng tôi đồng thời phải theo dõi hành vi của ả nữa.

"VẬY... James là anh họ cậu?" Drew hỏi khi chúng tôi đi dọc hành lang. Rất nhiều học sinh quay đầu lại để chiêm ngưỡng dung nhan kẻ mới đến.

Tôi gật đầu. Một tia nhẹ nhõm hiện rõ trên mặt cậu ta và cả những người khác. Bọn họ có chuyện gì thế?

"Này," một giọng husky trầm vang lên. Tôi nghiêng mặt, Xavier đang nhìn tôi cười.

Tôi cười nhẹ. Thỉnh thoảng việc giả câm làm tôi khá ngại ngùng bởi những người như Xavier khiến tôi muốn trả lời thật sự.

'Chỉ với mình cậu ấy...' nãy tôi nói. Tôi thậm chí còn có thể tưởng tượng ra hình ảnh nãy tôi đang nhướn hàng lông mày của nó lên giễu cợt (nếu nó có).

Tiếng chuông báo giờ vang lên, chưa đến năm phút nữa, tiết tiếp theo sẽ bắt đầu. Martha, Tessa, Drew và Jack vẫy tay chào tạm biệt rồi tách ra đi đến lớp của mình. Tôi vẫn chưa đi mà đứng chờ James.

Xavier nhìn tôi "Cậu muốn tớ đi với cậu và James không?" Cậu hỏi.

Tôi lắc đầu. Cậu ta có vẻ khá thất vọng song nhanh chóng nở nụ cười. "Thế thì gặp lại cậu sau."

Xavier vẫy tay quay đi, tôi cũng vẫy lại. Thật ra thì tôi cũng có chút muốn cậu ta đi cùng.

James tiến lên cạnh tôi, chúng tôi đi đến phòng Hiệu trưởng.

"Làm bạn với người sói hử?" James nhướn mày nói. "Ồ và đặc biệt còn có một Alpha nữa." anh ta bổ sung. Tôi chỉ cười gượng.

James tiếp tục "Vậy họ đều nghĩ cô bị câm sao?" Tôi gật đầu "Thế quái nào mà mấy người thành bạn được vậy? À... ngoại trừ cái cô nàng nhìn y đúc một ả lẳng lơ kia. Cô ta toàn lườm cô không."

Tôi cười, nhún vai bó tay. Tất nhiên là cô ta ghét tôi rồi, tôi tặng cô ta một quả banh ngay mặt mà. Nhưng nói đi phải nói lại, là do cô ta đã ghét tôi từ lần đầu gặp tôi rồi.

"Ồ còn nữa, tôi nghĩ cậu Xavier đó có tình ý với cô đấy." James nói, mặt anh cau lại thoáng vẻ khó chịu.

Tôi nhíu mày nhìn James, rút điện thoại ra và gõ. Chỉ còn một số người tò mò và một số học sinh đang chuyển tiết xung quanh nhưng an toàn vẫn

hơn không.

'Chúng tôi chỉ là bạn bè thôi, không gì nữa hết. ' Tôi chìa màn hình cho James xem.

James khịt mũi, đảo tròn mắt "Chỉ có cô nghĩ vậy thôi. Xavier luôn dán mắt nhìn cô mọi lúc mọi nơi. Một thằng ngốc cũng có thể nhận thấy được."

Tôi nhún vai. Đâu đó thăm thẳm trong tôi có một chút vui mừng. Nhưng anh ta sẽ chẳng bao giờ tin đó là thật.

"Nhưng tôi cần nhắc nhở cô, Diana, cậu ta là người sói. Chính xác hơn thì là một Alpha. Và cô là... cô cũng biết mà." Anh ta không thể thốt lên rằng tôi là một thợ săn ở nơi công cộng, kể cả khi chỉ có chúng tôi và không ai có thể nghe thấy những gì chúng tôi nói. Vẫn vậy.

Tôi trợn tròn mắt. 'Như tôi đã nói, Xavier và tôi chỉ là bạn bè. Tại sao chúng ta lại phí thời gian bàn về chuyện này chứ? '

Mặc thế, một phần nhỏ tôi hơi thất vọng, nhưng kệ nó đi.

"Yup, rồi sớm muộn gì Xavier cũng sẽ tìm được ma-" Một người phụ nữ trung niên cắt ngang câu nói của James, có lẽ là thư ký hay gì đó tương tự.

"Cậu là James Brooklyn?" Người phụ nữ nói bằng giọng chuyên nghiệp. James gật đầu nhưng dường như anh ta đang bị phân tâm bởi thứ gì đó trong khi mắt dán chặt dưới sàn nhà như thể có cái gì đó vô cùng thú vị đang nằm đó chỉ chực chờ anh trộm đi.

"Đi với tôi, ngài Hiệu trưởng đang đợi cậu."

"Thôi nào, chúng tôi đã nói cậu ta chỉ là anh họ cô ấy rồi mà." Drew vừa nói vừa vỗ vai tôi trước khi cậu ta quay tới lớp của mình như những người khác.

"Mà anh chàng đó cũng dễ thương đấy nhỉ." Marthe nói trên đường đi tới lớp toán.

Tôi đảo mắt chán ngán. Diana dễ thương hơn gấp ngàn lần.

Ngồi tiết mà không có Diana thật chán.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đã tới giờ trưa trước khi tôi kịp nhận ra, vài giờ đi qua vô vị giúp tôi chợt nhận ra mình chưa hề thật sự biết gì về nàng.

Chúng tôi ngồi vào vị trí cũ, đợi Diana và cậu anh họ tới, khung cảnh bàn ăn không có Fiona trông đẹp hơn hẳn.

Lối vào căn tin xuất hiện nụ cười tươi rói của James và khuôn mặt hơi cau có của Diana. Trông như James vừa thắng vụ cá cược nào đó.

Biểu cảm gương mặt Diana thay đổi khi mắt tôi và nàng chạm vào nhau. Một ánh cười nhẹ khẽ lướt qua gương mặt xinh đẹp, nó làm con sói trong tôi phấn khích không ngừng. Nụ cười trên môi James vụt tắt, anh ta nhìn ngờ vực giữa tôi và Diana trong khi bước về phía bàn chúng tôi nhưng tôi coi như không thấy.

'Vậy anh bạn, khi nào thì cậu định nói với cô ấy về việc cậu là... cậu biết đấy.' Jack đột ngột cắt ngang, bật tôi về hiện thực, tôi liếc qua Jack.

'Nói với cô ấy cái gì?' Tôi truyền âm lại, mặt bần khoản nhìn Jack.

'Nói với cô ấy cậu là người sói,' Jack trả lời với cái tông giọng hiển nhiên. Với người khác, tôi chắc chắn đã bóp cổ hẳn ta vì thái độ vô lễ đó lâu rồi nhưng đây là Jack - bạn thân tôi - thì khác và những người trong nhóm tôi cũng vậy, ngoại trừ Fiona.

Tôi lại chuyển ánh mắt qua Diana 'Vào thời điểm thích hợp, có lẽ vậy, cho tới khi hai chúng tôi thật sự hiểu nhau. '

Tôi lo lắng nhìn nàng trong khi nàng đang cười bởi trò đùa nào đó, tôi không quan tâm, nàng đang ngồi bên cạnh tôi. Nụ cười nàng khiến tôi muốn ôm nàng, dụi mũi vào cái cổ xinh đẹp của nàng rồi đánh dấu chủ quyền lên đó. Nụ cười nàng cuốn bay mọi mệt mỏi tôi phải trải qua.

James đã bắt nhịp với mọi người, đó là tín hiệu tốt, nhưng anh ta vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt ngờ vực, nhưng tôi đã quen rồi nên nó cũng chẳng hề hấn gì tới tôi.

Năm phút sau, chuông báo tiết reo lên, Jack và những người khác rời đi, để lại tôi, Diana và cậu anh họ.

"Anh có thể đi trước, James," tôi đề nghị, cố không sử dụng tông giọng Alpha với anh ta. James nghi hoặc liếc qua Diana, nàng chỉ nhún vai. Anh chậm rãi gật đầu với tôi, bưng khay đi rồi rời khỏi căn tin.

Diana nhướn mày nhìn tôi, chờ đợi tôi nói gì đó, tôi mỉm cười với nàng.

Tôi đứng dậy, đưa tay cho nàng. Nàng nhìn tay tôi một hồi trước khi đồng ý, nhìn tôi bói rôi.

"Chúng ta cúp tiết nào." Tôi nói, kéo nàng ra khỏi căn tin.

Diana nhìn tôi không tin nhưng mặt nàng vẫn sáng lên. Tôi cười hớn hở, dẫn nàng rời trường. Tôi chưa có ý định nói cho nàng về chuyện người sói, nhưng tôi sẽ tìm cách để hiểu rõ hơn về nàng.

Diana đưa cho tôi cái nhìn 'Chúng ta đi đâu thế? '

Tôi cười mỉm "Cậu sẽ biết nhanh thôi." Tôi nói. Tôi mở cửa ghế phụ cho nàng, nàng ngoan ngoãn ngồi vào. Tôi vòng qua, leo vào ghế lái, khởi

động xe.

Chiếc xe lao vun vút làm mười phút trôi qua nhanh đáng kể. Điều làm tôi ngạc nhiên là Diana có vẻ không bị ảnh hưởng gì bởi chuyện đó cả.

Tôi dừng xe bên cạnh một gốc cây. Tôi ra ngoài, qua mở cửa xe cho nàng. Diana bước ra, nhìn tôi 'Cậu định làm gì?' rồi liếc nhìn xung quanh, nhận ra chúng tôi đang ở trong rừng.

Đây là khu vực không có người sống và cũng khá xa từ địa phận tộc. Trong khi lái xe, tôi đã truyền âm cho Drew dặn cậu ta bảo vệ tộc khi tôi ra ngoài.

"Đi thôi," Tôi nói, bước qua Diana. Nơi này có rất nhiều cây to cao nhưng chỉ có vài con vật sinh sống.

Diana theo sát sau tôi, chúng tôi càng ngày càng tiến vào sâu trong rừng. Dây leo bao phủ khắp nơi làm khung cảnh nhìn như dãy cuối cùng của sự sống. Nhưng không. Tôi quay lại, cẩn trọng nắm lấy tay Diana.

Tôi gạt một vài nhánh dây leo sang một bên, để lộ một không gian bị ẩn giấu bên trong. Con suối nhỏ uốn lượn và hoa tươi trải khắp không gian nhỏ này. Tiếng chim hót réo rất lấp đầy tai chúng tôi. Tôi liếc nhìn Diana, nàng khó hiểu nhìn khung cảnh quyến rũ này.

"Tớ tìm thấy nơi này lúc nhỏ. Đây chính là căn cứ bí mật của riêng tớ, cũng là nơi để tớ thư giãn nên cứ tự nhiên đi." Tôi cảm thán ngắm nhìn nó trước khi dẫn nàng vào hang động. Diana nhìn tôi trước khi bước chân vào hang. Trông nó không khác một căn phòng bí mật của tôi là mấy, một cái bàn, những khung ảnh, giấy tờ kỷ niệm và những thứ tương tự. Nó khá tối nên tôi lấy một que diêm trên bàn quẹt lên rồi thả vào một chiếc đèn lồng cũ kỹ.

Diana đi xung quanh phòng, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt theo bức tường đá và chợt dừng lại khi nhìn thấy dấu vết móng vuốt cào sâu trên tường. Chết tiệt.

"Um... tớ đã làm đấy... với một vật nhọn." Tôi cũng không hoàn toàn nói dối. Những cái móng vuốt thật sự rất ngon.

Diana nhìn thích thú, mím cười tiếp tục nhìn xung quanh. Tôi thở ra nhẹ nhõm, xém thì toi.

Diana cầm lên một khung ảnh, mặt nàng hơi cau nhẹ. "Ồ đó là bức ảnh ba mình chụp với một thợ-... người bạn."

Ba tôi từng kết bạn với một thợ săn bảy năm về trước. Ban đầu, tôi khá sợ hãi chú nhưng dần dần tôi nhận ra thật ra chú đang giúp đỡ ba việc gì đó mà tôi không được phép biết. Chú có một người vợ, cô ấy là một điệp viên. Thật ngẫu đúng không?

Họ ở trong tộc tôi vài tuần, tôi rất ngưỡng mộ chú ấy. Tên chú là Darren Hamington. Tôi biết chú là một thợ săn và tôi là một người sói nhưng tôi biết chú ấy khác biệt, Angelina, vợ chú cũng vậy. Họ coi tôi như cháu ruột kể cả khi tôi không phải là như vậy. Không may mắn thay tin buồn ập đến, hai người đã ra đi mặc dù vẫn hoàn thành nhiệm vụ.

Tôi đã rất buồn vì chuyện đó, đó cũng là cách tôi tìm thấy nơi này.

Nhờ chú ấy mà tôi biết được thực ra thợ săn cũng có người tốt và chỉ làm nhiệm vụ của họ. Không giống Sát Thủ Của Satan, người có vẻ chỉ giết chóc một cách tàn nhẫn.

Khung ảnh này có bố tôi trong đó. Ông đang cười với một người đàn ông có gương mặt khá giống Xavier.

Tôi cố ngăn không cho giọt nước nóng hôi đang chực chờ ngay bờ mi không trôi tuột đi. Lỡ như Xavier hỏi tôi có chuyện gì và cậu biết người đàn ông đó là bố tôi thì sớm muộn gì cậu cũng phát hiện ra tôi là thợ săn.

Tôi đặt khung ảnh xuống, thở hắt.

"Được rồi, chúng ta ra ngoài đi." Xavier đề nghị, cười rạng rỡ, không hay biết tình trạng vừa rồi của tôi.

Tôi nặn một nụ cười, gật đầu. Chúng tôi ra khỏi hang động. Bầu không khí trong lành yên ả xung quanh làm tâm trạng tôi thoải mái trở lại.

Chúng tôi ngồi cạnh một gốc cây, đối mặt ra dòng sông. Xavier đưa cho tôi một cuốn sổ và một cây bút.

Mong muốn cho Xavier biết tôi có thể nói cứ thúc giục trong tôi nhưng tôi nhất quyết phải chặn nó lại.

"Vậy cậu chắc đang thắc mắc tại sao tớ lại dẫn cậu tới đây nhỉ," Xavier nói, tôi ném cho cậu cái nhìn hiển nhiên, Xavier chỉ tinh nghịch đảo mắt lại.

"Tớ muốn chúng ta tìm hiểu nhau nhiều hơn," Xavier nói, một chút bồn chồn hiện lên mặt cậu khi thấy vẻ cười láu lỉnh trên mặt tôi.

Tôi nín cười, mở nắp bút, bắt đầu viết 'Về chuyện gì?'

Xavier nhún vai "Về tất cả." Tôi gật nhẹ. Tôi đoán mình phải nói dối cậu ta một số điều mặc dù...

"Thế tớ bắt đầu nhé. Mà yêu thích của cậu là gì?" Xavier hỏi.

Tôi phá lên cười. Thật ư? Trong muôn vàn câu hỏi, cậu chàng lại chọn câu đó sao?

Nhưng dù sao tôi cũng sẽ trả lời 'Đỏ máu. '

"Tại sao?" Xavier hỏi, chắc hẳn ngạc nhiên vì nó không phải màu hồng.

'Bởi vì nó ngẫu. Còn cậu thì sao? '

"Đen." Cậu nhún vai.

'Tại sao? '

"Bởi vì nó ngẫu." Nụ cười toét miệng xảo trá từ từ nở ra.

'Này! '

Xaver cười lớn. "Vậy bố mẹ cậu đâu?"

'Không ở đây. Họ đang bận việc của họ. ' Tôi nói dối mà không cảm thấy ngượng lắm vì tôi đã phải trả lời vấn đề này với các giáo viên.

"Không anh chị em ruột thịt gì hết hả?"

Tôi lắc đầu. 'Không. Nhưng tôi ước gì mình có. '

"Vậy cậu vốn từ đâu đến?" Xavier tiếp tục hỏi.

'California. ' Lại nói dối. Thật ra thì tôi đến từ New York nhưng đã hai năm kể từ lần cuối tôi ghé ngang đó rồi. Tôi rất bận rộn với các cuộc đi săn vòng quanh thế giới.

Xavier tiếp tục đặt cho tôi những câu hỏi vô ích, song tôi vẫn rất hưởng thụ chúng.

'Tới lượt tôi. ' Tôi viết. Xavier gật đầu, miệng vẫn toe toét. 'Kể cho tôi nghe tất cả về cậu. Chỉ những thứ cần thiết thôi. '

Xavier phá lên cười khi đọc tới chỗ nhấn mạnh cuối câu của tôi. Cậu đứng dậy, đối mặt với tôi trước khi bắt đầu.

"Ờ thì... Tớ đã sống ở đây kể từ khi còn là một đứa trẻ tã lót. Tớ sống cùng với một đại gia đình vô cùng lớn, trong một ngôi nhà rất rất rộng nhưng cũng không cả anh em ruột thịt nào cả. Thích ăn thịt. Động vật ưa thích là sói, đặc biệt là những Alpha đầu đàn." Tất nhiên, vì cậu là một trong số đó mà.

Cậu tiếp tục "Cậu biết không, loài sói có vị thần bảo trợ riêng của chúng, đó là Nữ Thần Mặt Trăng. Nữ thần sẽ chọn cho mỗi cá thể một cá thể khác nào đó trên thế giới này để làm một nửa còn lại của đối tượng kia. Chúng gọi đó là ma-"

Sơ ý, tôi bỗng bị hụt chân do một cục đá va trúng rồi vấp ngã và tiếp đất bằng hông. A, đau đó nha, chân tôi cũng vậy nữa.

"Ôi trời ơi, cậu ổn chứ?" Xavier khuyu gối xuống cạnh tôi hết hoảng, lo lắng.

Mặt tôi nhăn lại vì cơn đau truyền từ mắt cá chân lên. Ánh mắt Xavier chăm chú vào nó. Trong chớp mắt, cậu nhanh chóng tháo giày tôi ra. Một tiếng 'clank' lớn vang lên, động tác cậu dừng lại, chụp lấy vật kia, ngược lên nhìn tôi.

"Diana... tại sao cậu lại có dao bạc trong giày?"

THỢ SẴN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 9

"Diana... tại sao cậu lại có dao bạc trong giày?"

Tôi nuốt gọn. Chết tiệt.

Xavier nhìn chăm chăm vào tôi, một tia cảm xúc tôi không thể hiểu được loé lên trong mắt cậu làm tôi lo sợ.

"Diana," giọng Xavier đánh lại. Bình thường giọng điệu ấy không làm tôi sợ nhưng bây giờ thì nó hoàn toàn ảnh hưởng tới tôi. "Tại sao cậu có dao bạc?"

Tôi tránh cái nhìn xuyên thấu của cậu và bất chợt dừng ánh mắt ở chỗ khác. Xavier dõi theo cái nhìn của tôi, chớp lấy quyển vở cùng cây bút và đưa nó cho tôi.

Tôi thở ra một cách run rẩy. Tôi cần một lý do biện hộ nào đó. Ngay lập tức.

Một ý tưởng nảy ra trong đầu tôi, tôi viết lời bào chữa lên quyển vở với hy vọng có thể thuyết phục cậu. "Ông nội tớ đưa nó để tự vệ trước khi tớ tới đây. Tớ... Xin đừng nghĩ tớ là một kẻ tội phạm."

Một nửa là bịa đặt. Con dao ấy được ba tôi đưa, tôi không có ông nội. Nhưng đúng là ông ấy đưa tôi để tự vệ.

Ánh mắt Xavier dịu lại sau khi đọc xong, tôi thở phào nhẹ nhõm. Cậu bỏ quyển vở xuống và đưa tay véo má tôi.

"Tất nhiên là không rồi, Diana. Tớ xin lỗi vì đã lớn tiếng với cậu... Tớ- Tớ chỉ khá bối rối với những chuyện đang xảy ra với tớ và tớ chỉ... tớ chỉ..."

Chỉ có một việc tôi có thể làm bây giờ.

Tôi ôm lấy Xavier. Tôi không biết tại sao, chỉ cảm thấy rằng, tôi phải làm thế.

Xavier có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi cũng ôm lại tôi.

Nằm trong vòng tay cậu ấy làm tôi nhẹ nhõm.

Vào lúc ấy tôi ước rằng mình không phải là một thợ săn mà chỉ là một cô gái teen bình thường với một cuộc sống bình thường.

Xavier vùi đầu vào cổ tôi và ngửi lấy mùi hương của tôi.

Whoa ngửi?

'Diana, hãy nhớ rằng cậu ấy là người sói. Ngửi là việc bình thường.' Bộ não nhắc tôi nhớ.

Ồ... Cũng giống như loài chó, chó có thể ngửi bất cứ thứ gì, ngay cả phân. Khoan... tại sao tôi lại sỉ nhục bản thân như vậy?

"Cậu biết đấy..." Xavier cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. "Trong vài ngày qua... tớ nghĩ rằng tớ đã y-..."

Tôi nghe thấy tiếng Xavier rủa thầm và không tình nguyện thoát khỏi cái ôm. Tôi không biết lời cậu ấy sắp nói là gì, chúng bị bỏ lại trong sự tò mò của tôi.

Trong vài ngày qua, chính xác cậu ấy đã cái gì?

Xavier lục túi và trả lời điện thoại với một chút bức bối. "Tốt hơn nên là việc quan trọng." Cậu ấy càu nhàu.

Tôi nghe thấy cơn hoảng loạn trong giọng nói của Drew "Alpha Xavier! Có rất nhiều rogue trong phạm vi vài mét ngoài biên giới nhưng chúng... chưa tấn công. Người đang ở đâu? James cũng đang rất lo lắng về cô em họ anh ta."

Tại tôi lập tức vểnh lên khi nghe thấy từ rogue và khuôn mặt Xavier trở nên nghiêm trọng. Rogue sẽ tấn công? Theo như tôi biết, kì trăng tròn hoặc lần nguyệt thực tiếp theo hẳn nằm trong tuần tới hay gần đó mới đúng.

"Tôi đang tới đây." Xavier gầm lên và cúp máy.

Tôi nhẹ nhàng cầm lấy tay Diana và kéo nàng ra khỏi khu rừng. "Đi nào. Tớ phải đưa cậu đến nơi an toàn." Tôi nói khi mở cửa ghế phụ cho nàng.

Tôi cần phải bảo vệ mate và tộc của mình.

Tôi tăng tốc chiếc xe tới vận tốc tối đa và đi chậm lại khi di chuyển vào khu vực rừng khác. Drew đã đúng, tôi có thể cảm nhận được sự hiện diện của rất nhiều rogue quanh đây, nhưng chúng lại chỉ dừng ở phía ngoài biên giới.

Tôi liếc sang phía Diana, nàng đang nhìn ra ngoài cửa sổ. "Drew nói James đang ở nhà cậu. Tớ sẽ cử một vài vệ- ý tớ là một vài người bạn đến. Cậu không phiền chứ?"

Im lặng. Diana lấy điện thoại ra gõ và đưa cho tôi xem "Tớ ở một mình với James cũng ổn mà. "

"Nhưng-"

Cái lườm của nàng khiến tôi im bật. Diana có vẻ rất kiên quyết. Nhưng tôi không thể để nàng trong tình trạng nguy hiểm lúc này được. James có vẻ mạnh, nhưng chưa đủ.

Tôi thở dài lầm bầm "Tớ sẽ không thể thắng được cậu, đúng không?". Có lẽ thay vì đó tôi sẽ cử vài ảnh vệ* tới. Tôi mỉm cười. Tiếng gõ điện thoại lách cách lại vang lên và quay sang nhìn vào màn hình.

[*] Ảnh vệ: từ dùng để chỉ các vệ sĩ bảo vệ thân chủ trong bóng tối thay vì lộ mặt.

'Đừng hòng nghĩ đến chuyện đó. Tớ và Jason sẽ ổn thôi. Chuyện gì sẽ xảy ra mới được chứ? '

Tôi thở dài "Chuyện gì đó... Nhưng làm sao cậu biết tớ tính..."

"Xavier! Ơn trời Người đây rồi." Tessa tới cắt đứt lời nói của tôi. Cô ấy chạy về phía chiếc xe và tôi nhảy ra ngoài. "Mọi người đã tập hợp đủ nhưng con ả Fiona lại không ở đây. Có lẽ ả lại đang bận rộn ve vờ với mấy thằng ẻo ọt nào đó. Nhưng giờ đó không phải là việc quan trọng..." Tessa nói xen lẫn chút sợ hãi. Cô ấy nhìn ra sau lưng tôi, nói thêm "Tôi có thể chăm sóc Diana hộ Người."

Tôi thở phào và gật đầu. Tôi nhìn Diana "Tessa sẽ ở đây với cậu. Hãy cẩn thận an toàn." Tôi nói và đi vào nhà chính của tộc.

"Đi nào, James đang ở nhà đợi cậu. Chúng ta sẽ dùng xe của Xavier." Tessa nói. Tôi mở cửa xe và leo vào lại.

Tuyệt, bây giờ tôi phải tìm cách bỏ lại Tessa.

Không phải tôi ghét Tessa. Nhưng tôi không muốn cô ấy xen vào công việc của tôi.

Nhớ rằng hôm qua khi Arthur và John, tên ma cà rồng và tên người sói đã nói gì không? Chẳng phải chúng nói chúng cần sự giúp đỡ từ Sát Thủ Của Satan sao?

Thế thì đây là thời điểm hoàn hảo để Sát Thủ Của Satan xuất hiện.

Tôi với James cần bàn lại về quyết định của chúng tôi. Tôi tên đồng ý giúp chúng sau đó chơi pha đánh ngược lại chúng, hay đứng im không xuất hiện, hay từ chối, hay giết sách chúng, hay cái gì đó tương tự.

Chúng tôi sẽ cần nói chuyện trong phòng giam vì nó là nơi duy nhất cách âm.

Tessa đỗ xe trước ngôi nhà và chúng tôi bước ra khỏi xe. Tôi cảm nhận được ai đó đang theo dõi, Tessa cũng vậy. Nhưng tôi biết lúc này mục đích của chúng không phải là chúng tôi. "Đi nào." Tessa nói, chúng tôi đi đến trước cánh cổng. Cánh cửa ngay lập tức mở ra.

"Diana! Chúng ta cần-... A, chào Tessa," James bước sang một bên để chúng tôi vào rồi nhanh chóng đóng cửa. Anh chạy lên trước chúng tôi, trong lúc Tessa mãi nhìn xung quanh, tôi để ý rằng James với lấy cây súng từ bàn cà phê và giấu nó đi.

James hăng giọng "Um Tessa, tôi cần mượn Diana một lát."

"Các cậu không được ra ngoài" Tessa nói chắc nịch.

"Không. Chúng tôi xuống tầng hầm. Chuyện này rất quan trọng." James nhìn sang tôi "Chuyện của gia đình chúng tôi".

Tessa có vẻ tin tưởng, gạt đầu, mở TV và thả người thoải mái trên chiếc ghế bành. Nhưng tâm trí cô dường như không đặt trên chương trình TV mấy. Chắc cô đang mãi lo về Drew và những người khác.

"Đi nào Diana." James kéo tôi xuống tầng hầm. Chúng tôi khoá cửa tầng hầm lại trước khi vào căn phòng bí mật. Cánh cửa trông chả khác gì một bức tường với một khung tranh cũ treo lủng lẳng. Việc mở cửa sẽ không khác gì mò kim đáy bể nếu không tìm được nút bấm bí mật để mở nó.

James áp người vào bức tường, lần mò trong lúc tôi ngó nhìn quanh căn phòng. "Vậy kế hoạch là gì?"

THỢ SĂN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 10

"Khốn nạn," Tôi rửa thầm trong khi bước quanh tầng hầm với James và Chadler. Tessa đã rời đi từ lâu, chỉ vài phút sau khi cô nàng đặt chân vào nhà, điện thoại đã reo lên và Tessa tìm đại một lý do thoái thác để ra ngoài. À, vâng, Chadler đang ở đây.

Chadler chăm chú ngẫm nghĩ "Thật khó để làm cho ai đó hiểu được chúng ta chỉ giết rouge và bọn rác rưởi. Khi em gọi anh nói về cái tình huống kì quặc này, đó là điều thứ hai anh nghĩ đến. Điều thứ nhất là việc bọn chúng muốn kết đồng minh với em, chuyện này thật khả nghi. Cho hàng tá rouge đến gần pack chắc chắn sẽ làm các thành viên của pack phải cảnh giác."

"Và nếu họ thấy cô, Sát Thủ Của Satan, xuất hiện gần pack, không nghi ngờ gì về việc họ sẽ tấn công. Đó sẽ là một lợi thế cho bọn rouge." James nghiêm túc.

Tôi hít một hơi mạnh "Bọn chúng dám gài bẫy ta." Hàm tôi nghiến chặt lại.

"Gần như thế." James sửa "Tốt là Chad đã ở đây để gỡ nút cho chúng ta nếu không thì có lẽ giờ chúng ta đã ngâm mình trong một bể máu của ai đó rồi."

Tôi thở dài, luồn những ngón tay vào tóc "Chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Chadler nhún vai, đứng lên "Mai hai đứa phải đến trường đúng không? Cứ để cục diện như thế cho đến khi tất cả tin rằng em chưa đến."

Suy nghĩ của tôi miên man tới chỗ Xavier. Tôi thề, 70% thời gian suy nghĩ của tôi cứ trở về cậu ta. Đây chắc chắn là một điều bất bình thường vì bình thường tôi luôn tập trung tới 90% cho chế độ thợ săn.

Bao tử tôi chọt quần lên "Thế còn tộc Âm Nguyệt?" Tôi hỏi, cố ý nói với giọng hờ hững. Tôi không muốn họ biết tôi đang lo lắng như thế nào. Ý tôi là, Sát Thủ Của Satan mà lại đi lo lắng cho một pack người sói và một tên Alpha nhất định nào đó ư? Psh. Họ sẽ nghĩ tôi đã trở nên yếu dạ.

Chadler nhún vai "Thật tốt nếu anh có thể giúp hai đứa giờ anh phải đi rồi." Chúng tôi bước ra khỏi tầng hầm, đi lên phòng khách. James bỗng gọi lại trước khi Chadler đến cánh cửa.

"Đợi đã".

Chadler nhướn mày quay lại. James nheo mắt nhìn anh "Làm sao anh có thể tìm phòng giam chỉ trong vài phút?"

Nghĩ đến đó, James có lý.

"Đúng thế." Tôi đồng ý.

Với cái cười bí ẩn, Chadler mở cửa "Màn ảo thuật sẽ ra sao nếu ảo thuật gia nói cho tất cả biết mảnh khóc của anh ta là gì? Còn gì thú vị chứ?" Cánh cửa tầng hầm đóng lại.

Tôi đảo mắt "Chadler." Tôi lăm bầm lắc đầu. Tôi bước đến cửa sổ gần nhất và kéo nhẹ rèm cửa. Với giác quan thợ săn của tôi, tôi có thể cảm nhận có ít rouge xung quanh đây hơn khi tôi đi với Xavier.

Xavier...

Xavier...

Xavier...

Nhanh chóng, tôi chộp lấy chai nước trong tủ lạnh và ngay lập tức nốc một hơi dài. Dòng chất lỏng mát lạnh làm thần kinh tôi thư giãn hơn.

Geez, tôi bị làm sao vậy? Bất cứ lúc nào tôi nghĩ đến cậu ta là thần kinh của tôi lại như bị điên. Hoặc có lẽ tôi sắp bị điên thật.

"Trong mấy ngày qua... tớ nghĩ tớ đã yê-"

Cậu ta định nói gì vậy?

"Whoa từ từ nào"

Tôi quay lại, nhìn James đang tựa người bên khung cửa nhà bếp, tay bắt chéo trước ngực, khuôn mặt đầy vẻ thích thú.

Kệ xác James, tôi uống cạn chai nước, bước ngang qua anh ta.

Không thể nào lại là cái từ đó, phải không?

Tôi giật mình khi đột ngột vấp phải thứ gì đó, với phản xạ cực nhạy tôi thả tay để tiếp đất an toàn, nhưng không. Một cánh tay vòng qua ôm lấy thắt lưng tôi. Hơi thở ấm nóng phả vào cổ tôi.

"Em biết không, để làm Sát Thủ Của Satan, một trong những thợ săn điêu luyện nhất trong lịch sử, thì em khá là hậu đậu đấy." Âm giọng husky vang lên.

Mày cau lại, không thể tin được tôi lại bị mất tập trung chỉ vì mãi nghĩ về Xavier. Vài phút trôi qua trước khi tôi nhận ra tay của James vẫn đang kìm quanh thắt lưng tôi. Có gì đó... không đúng.

"James?"

"Hử?"

"Bỏ tay ra."

"Không."

"Cái gì?"

James dường như bị đập về lại hiện thực đột ngột, lập tức bỏ tay ra. Anh đưa tay gãi cổ, lúng túng ho khan. "Tối rồi, đi ngủ đi."

Tôi đảo mắt, bỏ qua chuyện vừa xảy ra và bước lên bậc thang. Trước khi quay mặt hoàn toàn với James, tôi thấy má anh có màu hơi hồng hồng.

Anh ấy ồm chằng?

Tôi nhăn mặt, nhìn qua beta "Đã hàng giờ rồi. Chúng vẫn chưa tấn công." Tôi nói.

Jack và Drew liếc nhìn nhau rồi quay đầu về phía tôi. Drew nói "Tôi nghĩ chúng ta nên nghỉ ngơi một chút. Đã quá hai giờ và chúng ta còn phải lên trường vào ngày mai. Không có dấu hiệu nào cho thấy rouge sẽ tấn công, chúng có vẻ chỉ đang câu giờ. "

Điều đó không hợp lí... Cả một bầy rouge đứng ngay ngoài kia và tôi cá chúng biết chỉ cần một bước nữa, chúng sẽ lấn vào lãnh thổ chúng tôi. Nhưng chúng lại không làm gì cả. Cứ như chúng đang chờ đợi một ai đó...

Tôi khá bất mãn. Chúng phá hủy khoảng thời gian đẹp đẽ đáng lẽ tôi dành để ở bên mate của mình. Suýt nữa tôi đã thành công nói cho nàng biết tình cảm của mình. Quá gần đích.

Liệu nàng có cảm xúc tương tự thế với tôi không?

Hình ảnh của Diana dần đập hiện lên trong đầu tôi.

Tôi thở dài "Cậu có thể đi." Tôi đuổi. Họ rời đi, tôi đứng dậy rời khỏi ghế vài phút sau đó.

"Alpha Xavier." Tôi dừng bước khi nghe một giọng nữ yếu điệu. Tôi quay lại và thấy Fiona bước vào trong phòng với bộ đồ trông không khác gì đồ lót. Tôi nhăn nhó.

"Cô muốn gì hả Fiona?" Tôi nói với giọng điệu khắc nghiệt. Tôi đang mệt mỏi, căng thẳng và không muốn phải dây dưa với cô ta lúc này. Không, sẽ chẳng bao giờ tôi muốn làm thế cả.

Cô ta nháy mắt tỏ vẻ ngây thơ "Ồ Người biết tôi muốn gì mà. Người." ả bước đến gần hơn nhưng tôi lập tức lờm ả.

"Ta không muốn phải rề rà với cái đầu óc vớ vẩn của người lúc này, Fiona. Cút ra ngoài đi." Tôi ra lệnh với giọng bề trên.

Cô ta có vẻ tổn thương và đau đớn trước khi có thể bình tĩnh lại nhưng tôi chẳng chút cảm thấy tội lỗi.

Cô ả mỉm cười đầy giả tạo "Là do Diana phải không? Tại sao lại là cô ta? Ý em là, em đẹp hơn cô ta rất nhiều mà! Em quyến rũ! Cô ta thì yếu đuối! Và em có thể nói! Em-" Tôi không để cô ta kết thúc câu nói vì trong nháy mắt lưng ả đã bị dội vào bức tường đằng sau, miệng thở hỗn hển.

"Người không được phép nói mate của ta như thế." Tôi gầm gừ, đưa tay bóp chặt cổ họng ả. Tròng mắt tôi hóa đen, bản chất sói trong tôi đang phần lộ cáu tiết và tôi cũng thế. "Người không được phép có thái độ vô lễ với Luna tương lai của pack, hiểu không?"

Fiona vẫn thở hỗn hển, móng tay ả cào lên tay tôi một cách tuyệt vọng.

"Ta nói người có hiểu không?"

Fiona ráng bật thành tiếng "C-c-có."

"Tốt." tôi thả ả ra.

Ả bật ho sặc sụa, nước mắt trào ra từ khóe mắt. "Người sẽ phải hối hận."

Tôi cười không chút hài hước "Nếu chuyện đó xảy ra thì ta e rằng lợn đã biết bay." Tôi chế nhạo trước khi tống cô ta ra khỏi phòng. Loại phụ nữ như Fiona làm tôi thấy kinh tởm. Không như Diana, nàng ấy xinh đẹp, tốt bụng, và luôn tôn trọng bản thân. Cảm ơn nữ thần của mặt trăng đã cho Diana trở thành mate của tôi. Để Diana thuộc về tôi.

THỢ SẴN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Cậu cười rạng rỡ, đôi mắt màu nâu phỉ ảm áp của cậu sáng lên, liếc sang tôi. "Thả tớ xuống!" Tôi than vãn la lớn nhưng cuối cùng cũng không nhin được mà phá lên cười với cậu. Khó mà kháng cự lại cậu ấy.

Cậu cười toe toét đến tận mang tai, mắt lóe lên ranh mãnh, thay vì đặt tôi xuống mặt đất, cậu xốc tôi lên, khiêng hẳn trên vai như bao tải.

"Cậu phải biết là đầu của tớ sắp sửa chạm đất. Và khung cảnh cũng chẳng đẹp mấy khi mông cậu cứ đập thẳng vào mắt tớ mỗi khi cậu di chuyển đâu." tôi nói làm cậu bật cười khúc khích. Nếu nhìn từ xa thì chẳng khác nào cậu ta đang bắt nạt tôi nhưng đây thật sự chỉ là một trò đùa. Mà nếu đúng thế thật thì tôi cũng không ở vị trí này đâu, bạn biết mà, tôi được huấn luyện từ nhỏ bởi một cặp bố mẹ thật giàu.

Điều... làm tôi bỗng bần khoản không biết họ như thế nào rồi?

"Đi?"

Tôi ngược lên nhìn tôi mắt ảm áp quen thuộc đang nhìn chăm chăm mình, cũng chợt nhận ra cậu đã đặt tôi xuống. "Có chuyện gì thế?" Giọng cậu đượm sự lo lắng, tôi mỉm cười, biết cậu bạn thân đang quan tâm mình. Trả lời cho câu hỏi của cậu, tôi nhún vai, cậu có thể hiểu được.

Cậu nằm xuống bên cạnh tôi, vài phút im lặng thoải mái trôi qua, chúng tôi ngượng ngập cùng ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời sao phía trên. Cuối cùng tôi quyết định mở lời trước.

"Dy?" Tôi gọi, quay đầu nhìn qua cậu.

"Hmm?"

Trở lại nhìn những ngôi sao, tôi thở ra một hơi run rẩy "Cậu nghĩ bố mẹ mình sẽ ổn chứ?"

Cậu thúc khuỷu tay vào hông tôi làm tôi quay sang nhìn cậu mỉm cười. "Tất nhiên rồi. Tôi cá chắc họ đang đá vào mông những kẻ xấu và trông thật tuyệt vời."

Tôi cười khẽ rồi ngừng. "Nhưng Dy, tớ sợ lắm... Mỗi lần hai người đi làm nhiệm vụ, tớ đều nghĩ sẽ có chuyện gì đó không hay xảy đến. Lỡ như... Lỡ như-"

"Sssh. Di, nếu chuyện gì đó không hay xảy ra. Cậu biết tớ luôn ở đây với cậu mà?"

"Diana! Dậy đi! Hôm nay là thứ Sáu đấy!"

Mệt mỏi, tôi từ từ nâng mí mắt nặng trĩu lên, James đang ở trong phòng và đang ngồi trên giường của tôi. Giường của tôi. Thật quá thế. Chuyện này thật sự khiến tôi bức bối. Và tôi không phải kiểu người phải thức dậy nhờ người khác nhắc nhở.

Tôi ghét việc có ai đó xâm phạm vào không gian riêng tư của mình. Cực kỳ ghét.

"Đi. Ra. Ngoài." Tôi nghiêng chặt răng ra lệnh, trừng mắt nhìn anh ta. Cơ buồn ngủ hoàn toàn bay biến.

James giật mình nhưng hành động sau đó của anh ta khiến tôi ngạc nhiên. Anh ta phá lên cười lớn.

Có phải anh ta vừa mới-?

Tôi bối rối, khó hiểu nhìn chăm chăm James. Anh ta vừa mới phá lên cười vì cái lườm của tôi! Cái thể loại cười khó hiểu gì thế, anh ta thật quái dị!

James nhận ra cái nhìn thắc mắc của tôi, chậm rãi bình tĩnh lại. Đưa tay quệt một giọt nước mắt tưởng tượng "Cô biết không, tôi chẳng còn cảm thấy đáng sợ nữa khi biết người đe dọa tôi đã ăn nguyên một túi kẹo dẻo trong lúc dán mắt xem bọt biển Sponge Bob* đấy."

[*] Sponge Bob: phim hoạt hình nổi tiếng hồi xưa có cái con bọt biển hình vuông màu vàng mặc quần nâu thắt cà vạt ế, mì không xem phim này nên cũng chả rõ lắm.

Tôi thở hốt hển. "Anh tên-"

Trước khi tôi kịp ném cái gối vào mặt anh ta, James nhanh chóng đứng dậy chuồn ra khỏi phòng, đóng lẹ cửa lại. Tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng cười vắng vắng của anh ta, khiến tôi rên rỉ ngán ngẫm.

Cảm giác khó chịu gần như bay mất nếu tôi không chợt nhớ đến giấc mơ ban nãy. Tôi đã không còn mơ về nó trong nhiều năm rồi.

"DIANA! TRƯỜNG HỌC! NHỚ CHÚ?" Tiếng vọng của James bắt tôi về thực tế. Tôi sẽ đã bị tai nạn nếu không quá phân tâm. Đá chặn ra khỏi người, tôi rời giường, đi vào phòng tắm.

-

Khi chúng tôi tới trường, tất cả người sói trong trường đều giữ dáng vẻ im lặng. Có lẽ là vì vụ việc xảy ra tối qua. Có rất nhiều rogue gần sát ngay lãnh địa bọn họ nhưng không có tên nào tấn công. Chắc họ nghĩ lũ rouge đang đưa ra một tín hiệu cảnh cáo hoặc gì đó tương tự. Sai lầm rồi.

Tự nhiên tôi thấy khá thất vọng khi cả đám Tessa đều đã đi. Đặc biệt là Xavier. Các tiết học buổi sáng ngập tràn không khí căng thẳng của người sói và sự chán nản khi không có họ xung quanh. Tôi ước cậu ta ở đây.

Whoa, whoa, chờ đã. Tôi không có nhớ Xavier đâu nhé. Không, không, không bao giờ.

Ôi trời, tôi bị làm sao thế?

"Nhớ ai đó à?" Tôi ngẩng đầu nhìn James đang nhướn mày với tôi. Đã tới giờ ăn trưa nhưng chúng tôi dự định ăn ở bên ngoài thay vì trong bên trong vì dù gì đám Tessa cũng không có ở đây.

Tôi ném cho James cái lườm sắc lẹm, tôi không muốn nói chuyện với anh ta hay bất cứ ai ngay lúc này. Lợi ích của kẻ câm.

James cười khoái chí song vẫn tiếp tục ăn.

Một ngày kết thúc, mọi học sinh đều thân ai nấy lo và tránh xa khỏi tôi. Không thể tin được là tôi lại phải đi học. Tại sao tôi hôm nay tôi lại tới trường chứ? Tôi không phải hay cần phải như thế! Tôi đến trường vì vô vàn mục đích khác chứ không phải học hành.

Tôi đánh cái bộp vào sau đầu James khi chúng tôi đi ra khỏi cửa, tiến tới tự do. "Ow! Tôi đã làm gì chứ?" James rụt người lại, tay xoa xoa chỗ tôi vừa đánh.

Tôi định nói gì đó thì giật mình nhớ ra tôi còn phải giả câm. Thở ra bực dọc, tôi đạp chân anh ta rồi nhảy lên xe.

Một giây sau, James cũng leo lên ghế lái với vẻ mặt hỗn độn. Anh không nói gì trong lúc lái cho tới khi chúng tôi vào trong rừng. "Cô bị gì thế?!" Được rồi, không có ai thấy chúng tôi bây giờ nên tôi có thể nói được

rồi. Người ta không thể nghe thấy chúng tôi nói gì khi chúng tôi ở trên xe nhưng họ vẫn có thể thấy được.

"Không cần thiết phải tới trường hôm nay đờ ngốc! Bọn họ đâu có ở đó!" Tôi hét lên, vung cả hai tay vào không khí.

"Nhớ ai đó ư?" Anh ta lặp lại câu nói hồi trưa, nhếch mày một cách khời gợi.

Đúng.

Ý tôi là - KHÔNG.

James và tôi cuối cùng cũng về tới nhà, tôi lập tức nhảy ra khỏi xe sau khi nghe James nói "Cảm ơn cô mà tôi được đi ngủ sớm." Tra chìa khóa vào ổ, tôi đá cửa vào, xồng xộc đi lên phòng.

Tôi? Nhớ ai đó? Hơn thế còn là một người sói? Tôi bị làm sao thế?

Đầu tôi cứ chạy vòng vòng, thời gian trôi qua nhanh chóng, trong lúc tôi không để ý thì trời đã tối sẫm.

Có gì đó nhảy lên trong đầu tôi. Tại sao họ không tới trường? Có chuyện gì xảy ra sao?

Ồ vâng, tuyệt vời, giờ thì tôi lại đang lo lắng cho tộc người sói. Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra với Sát thủ của Satan máu lạnh-

Mạch suy nghĩ của tôi bị cắt ngang bởi một tiếng động, tôi nhanh chóng trở nên cảnh giác.

'thụp'

Phát ra từ phía cửa sổ. Tôi nhăn mặt.

'thụp'

Lại một tiếng vang khác cũng từ phía cửa sổ. Dè chừng, tôi rút con dao giấu dưới gối (cái gì? An toàn vẫn hơn hết chứ) rồi giấu tay ra sau lưng. Chậm rãi, tôi đẩy màn sang một bên rồi ngó xuống. Nói tôi không ngạc nhiên thì cũng không đúng.

Xavier?

Cậu đứng đó, cầm sỏi cuội trong tay, nhìn lên tôi. Ánh trăng bạc chiếu thân hình đẹp đẽ kia một cách hoàn hảo, vừa bao bọc cậu trong bóng tối lại vừa khiến cậu trông nổi bật hơn cả.

Cậu ấy đang làm gì ở đây?

Như thể đọc được suy nghĩ của tôi, Xavier ngại ngùng cười với tôi. "Tớ vào trong được chứ?" Xavier nói, màn đêm tĩnh lặng giúp tôi nghe rõ tiếng cậu hơn hết.

Tôi dự định gạt đầu nhưng rồi giơ tay ra hiệu cho Xavier đợi. Vũ khí của tôi còn đang ngổn ngang khắp phòng. Dồn hết mọi thứ có thể gây nghi ngờ xuống dưới gầm giường, tôi trở lại cửa sổ. Nhìn xuống Xavier vẫn đang kiên nhẫn chờ tôi. Nuốt cái ực, tôi chậm chạp mở cửa sổ. Tôi lùi lại, với một cái chớp mắt, Xavier đã ngồi trong phòng tôi.

Cậu ấy đang ở trong phòng tôi.

Với cả đồng vũ khí của tôi dưới gầm giường và bức tường bảo vệ tôi sẽ sụp đổ vào giây phút cậu có cơ hội để giết tôi hoặc cào xé tôi tới chết. Tôi đơ người không chuyển động.

Tại sao?

Vì một số lý do nào đó tôi vẫn tin Xavier sẽ không làm như thế.

THỢ SĂN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Không thể tin được, tôi đang ở trong phòng của Diana. Phòng của nàng mate của tôi. Sói tính trong tôi hoàn toàn choáng váng.

Vừa vào phòng tôi đã không thể cưỡng lại mà tham lam hít vào mùi hương ngọt ngào của nàng mate. Mọi thứ gần như hoàn hảo nếu tôi không nghĩ thấy mùi hương khó chịu của James còn vương vấn quanh đây.

Thoải mái đi Xavier, anh ta chỉ là anh họ của Diana, nhớ chứ? Con sói trong tôi nói.

Tôi nhìn Diana, nàng mate của tôi đang nhìn tôi bằng ánh mắt bối rối và ngạc nhiên, thắc mắc tại sao tôi lại ở đây.

Nét cười bao phủ khuôn mặt tôi trong phút chốc. Nàng thật đáng yêu. "Hôm nay tớ không tới trường nên đã không thể gặp cậu được." Nhìn nàng mà tôi không thể nén được ý cười. Nàng đang đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên tôi thấy nàng đỏ mặt và trông nàng đẹp hơn bao giờ hết.

Tôi thoáng nhìn quanh căn phòng. Không hề nữ tính yếu điệu mà ngược lại trông rất ấm áp. Người tôi khựng lại khi ánh mắt chột lia thấy một thứ, nó khiến tôi bất giác bật ra một tiếng gầm thấp.

Đó là một bức ảnh được dán trên tường. Bức ảnh của Diana mười tuổi. Trông nàng thật dễ thương nhưng đó không phải là lý do cho tiếng gầm của tôi. Có một tên nhóc với mái tóc nâu sô-cô-la và mắt nâu phỉ đứng cạnh

nàng. Hai cánh tay bắt chéo lên vai nhau với nụ cười rạng rỡ lộ hàm răng trắng đều nhìn thẳng vào máy ảnh.

Tôi chắc chắn rằng đó không phải và ông anh họ của Diana vì trên góc ảnh có viết

'Dy ♥ Di'

Ký hiệu trái tim. Ký hiệu trái tim chết bầm. Ánh mắt tôi ghim sâu vào tấm ảnh, đặc biệt là tên nhóc kia, như thế nó sẽ có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Diana dường như cũng chú ý tới ánh mắt khác thường của tôi và nhìn theo hướng tôi nhìn. Tôi có thể nghe thấy nhịp tim nàng đập nhanh hơn, tầm mắt tôi tách khỏi bức ảnh, nhìn thẳng mate. Dạ dày tôi cồn lên khi thấy dáng vẻ của nàng.

Diana đang nhìn bức ảnh với cái nhìn xa lạ. Thần sắc nàng trở nên lúng túng và trống rỗng. Trông nàng như một người hoàn toàn khác.

"Diana?" Tôi gọi, tiến tới trước. Diana bị bật về thực tại, nàng chớp chớp mắt.

Tôi chớp chớp mắt, cố gắng ổn định lại trái tim đang đập thành thịch của mình. Không thể tin được là tôi lại để bức ảnh đó ngay cái vị trí bắt mắt kia. Nó gợi cho tôi những ký ức tôi không hề muốn nhớ lại.

Quay lại nhìn con người còn lại trong phòng, vẻ băn khoăn và lo lắng hiện trên khuôn mặt cậu. Cậu đang lo lắng cho tôi.

Tôi không biết rõ nó là cái gì nhưng đâu đó một chiếc lông vũ vừa nhẹ nhàng đáp xuống mặt hồ yên ả trong lòng tôi. Tôi chưa bao giờ có cảm giác này trước đây với bất cứ sinh vật nào.

Liếc xung quanh, mắt tôi dừng ở chiếc bàn, vội lấy tập giấy và cây bút.

"Cậu đang làm gì ở đây?" Tôi viết rồi đưa cho Xavier.

Xavier bình thường đã trở lại, một nụ cười rạng rỡ đáng yêu lan tỏa trên khuôn mặt cậu-

Đáng yêu?!

Không Diana. Kh-ông. KHÔNG. Không! Cậu ta là một người sói, một alpha vì Chúa tôi!

Mắt Xavier sáng lên tinh quái. Tôi vừa cảm thấy mập mờ vừa thích thú. Cậu ta vừa-

Lưng tôi bất ngờ đụng tường trong giây lát, não bộ của tôi phải mờ mịt khởi động lại để xử lý xem việc gì vừa mới xảy ra. Giờ tôi đang đối mặt với bộ ngực rắn chắc của Xavier. Cả hai tay cậu đều đặt hai bên đầu tôi, Xavier nhìn thẳng xuống tôi. Hô hấp tôi rối loạn khi đầu Xavier càng ngày càng hạ xuống thấp, giờ thì mắt mắt chúng tôi đang đối diện trực tiếp với nhau.

Tôi có thể thoát khỏi tư thế này trong giây lát nhưng khốn nạn thay bản năng thợ săn của tôi bỗng chốc trốn thoát đâu mất dép.

"Như tớ đã nói," hơi thở mùi bạc hà của Xavier phả vào mặt tôi "Tớ nhớ cậu."

Xavier đang đứng trước mặt tôi là ai thế? Cậu ấy thật... chết tiệt. Tôi thậm chí còn không đủ tập trung để tìm một từ thích hợp diễn tả cậu ấy lúc này.

Làm môi mỏng cọ lên tai tôi, một cơn rùng mình không ngờ xẹt qua sống lưng tôi "Nói tớ nghe Diana," Cái cách cậu phát âm tên tôi bằng chiếc

lưỡi của mình khiến nhịp tim tôi lại tăng cao lần nữa. Má tôi lại đỏ bừng lên.

Ôi trời, đây đã là lần thứ hai tôi đỏ mặt trong một ngày rồi. Và để tôi nói rõ hơn, tôi CHƯA BAO GIỜ đỏ mặt.

"Dy là ai?" Xavier chậm rãi hỏi vào tai tôi.

Tôi nuốt chửng vì khoảng cách ngăn ngùn giữa mặt chúng tôi. Xavier vẫn hỏi tôi mặc dù biết rõ tôi không thể trả lời lại vì tôi bị câm. Tôi có thể nhặt lấy tờ giấy và cây bút bị rớt rải rác dưới sàn vì trượt khỏi tay tôi ban nãy. Nhưng nếu thế thì-

Tôi không muốn thoát ra khỏi vị trí này.

Điều này làm tôi hoảng sợ.

Xavier nắm lấy vai tôi, không hề làm tôi đau. Bàn tay dần hạ thấp xuống, nơi những ngón tay bôi rối ấy đi qua để lại một vật lửa điện truyền khắp làn da tôi. Tôi không thể cử động được. Hoàn toàn đóng băng tại chỗ.

Tay cậu chạm vào tay tôi, những ngón tay luồn vào nhau, khóa chặt lại. Nâng tay cả hai lên gần ngực, Xavier lại ngẩng lên nhìn tôi. Con người đen láy không hề khiến tôi cảm thấy sợ hãi hay bị đe dọa.

Mắt tôi nấn ná nơi đôi môi kia lâu hơn tôi muốn cho tới khi nó chuyển động, cậu nói. Những từ ngữ được thốt ra lại làm tim tôi nhảy lên.

"Mặc kệ hắn ta là ai, có là họ hàng hay không, tớ không quan tâm. Không tên đàn ông nào có thể chiếm lấy thứ vốn thuộc về tớ."

THỢ SĂN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 13

"Dy!" Tôi không thể không nhăn răng ra cười khi thấy cậu bạn thân của tôi. Khi cậu tới chỗ tôi, tôi hỏi "Cậu đang cầm gì sau lưng thế?"

Cậu cười ngượng ngùng "Không phải cậu đã nói cậu rất thích hoa hồng đỏ sao?"

Tôi gật đầu, tôi đã hy vọng cậu sẽ tặng tôi một bó hồng đỏ sau khi nói vậy, nhưng không, thay vì thế cậu đưa tôi một chiếc mặt nạ. Một chiếc mặt nạ cao su che nửa khuôn mặt trên của tôi. Tôi đưa những ngón tay vuốt ve lớp vật liệu mỏng trơn nhẵn. Nó màu đen, nhưng thứ thu hút ánh nhìn của tôi là họa tiết màu đỏ thẫm ở góc bên phải. Nhìn gần hơn, tôi nhận ra đó chính là một bông hồng.

Tôi cảm thán nhìn chăm chăm vào thứ kiệt tác kia. "Dy..." Tôi gần như nín thở bởi cái tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo đang cầm trên tay. Tôi nhìn lên cậu, cậu rất hài lòng vì biết tôi thích nó "Cậu lấy cái này ở đâu?"

Cậu cười rộ lên như trẻ con, thọc tay vào chiếc túi quần vừa một cách hoàn hảo. "Tớ đã nhờ người ta làm chúng, và chúng mình sẽ cùng đeo nó khi lớn lên." Với một tay, cậu ta kéo cái gì đó ra khỏi túi "Nhìn này! Tớ cũng có một cái giống cậu, nhưng biểu tượng của tớ là một con quỷ! Tên của nó là gì ấy nhỉ? À đúng rồi, là Satan!"

Tôi tò mò nhìn cậu "Tại sao cậu lại chọn Satan làm biểu tượng? Chẳng phải Satan thích lấy linh hồn của con người ư?"

"Đó không là vấn đề nếu chúng ta lớn lên và cùng đá đít nó."

Tôi không nhin được mà nở vể nụ cười ấm áp trên đôi môi khi nhìn cậu nhóc mười tuổi trước mặt.

"Nhưng mấy cái mặt nạ này có vẻ vô dụng... cậu biết đó, khi chúng có thể đánh hơi chúng ta."

"Chính vì thế tớ mới nhờ tới một phù thủy, duh."

Tôi để ý cậu bước tới gần hơn và làm một việc tôi không thể ngờ tới nhất... cậu hôn lên má tôi.

Trong khoảnh khắc, tôi chết lặng. Nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng lấp lánh dưới ánh trăng của Dy, trung ương thần kinh của tôi đang cố xử lí chuyện vừa mới xảy ra. Và khi tôi nhận thức được, mặt tôi bắt đầu nóng lên. Dy chưa từng hôn lên má tôi, trước đó chỉ lên trán mà thôi.

Tôi để ý rằng vành tai cậu ấy cũng đỏ lên, cậu có vẻ cũng ngạc nhiên về chính hành động của mình. Nhưng không như tôi, cậu ấy giữ được bình tĩnh.

Cậu đưa ngón tay út ra trước. Tôi nhìn cậu với ánh mắt bối rối. Cậu nhăn răng ra cười và nói "Hãy hứa với tớ chúng ta sẽ là partner in crime* khi lớn lên nhé."

* partner in crime: những người bạn thân sống chết có nhau, vui có nhau, quậy phá cũng có nhau

Ngay lập tức tôi móc ngón tay út vào tay cậu mà không chút do dự. Tôi cười với nụ cười ấm áp nhất mà tôi có thể có được "Tớ hứa." Sau đó tôi rút ngón tay ra, nhưng Dy vẫn không bỏ ra và nhìn tôi, cho tôi biết rằng cậu vẫn chưa nói xong.

-

Rất nhiều cảm xúc trộn xoáy trong tôi khi hơi thở thơm mùi bạc hà của Xavier phà vào mặt tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy khó thở. Tôi cố gắng giữ gương mặt bình thường nhưng thất bại nã nẽ. Xavier vừa nói thích tôi...

Và vì vài lí do nào đó, một số phần trong tôi cảm thấy hạnh phúc khi cậu ta cảm thấy như vậy.

Tim tôi đập nhanh hơn mỗi giây. Hơi thở tôi giật mạnh khi cảm nhận được cánh tay khoẻ khoắn của cậu đang khóa chặt eo tôi rồi kéo tôi lại gần hơn. Khuôn mặt cậu càng gần hơn, vùi mũi cậu vào cổ tôi. Một lần nữa, tôi cảm thấy tê rần dọc ngược sống lưng.

Xavier hít thật sâu trước khi tôi nghe thấy tiếng gầm gừ thú tính khiến dạ dày tôi cồn cào lên. Giọng nói khàn khàn mềm mại làm tôi như tan chảy trong vòng tay ấy "Của tớ." Xavier gầm gừ lần nữa và ôm chặt tôi hơn như muốn sở hữu tôi.

Và trong chốc lát, tôi bỗng thả lỏng cơ thể mà tham lam hít vào hương thơm quyến rũ tỏa ra từ con người đối diện kia, cái hương thơm đã làm tôi không thể khống chế mà chết mê ngay từ ngày đầu mới đi học.

Tại sao tôi lại cảm thấy như thế với cậu ấy? Không lẽ tôi cũng thích cậu?

Khoảnh khắc đôi mắt tôi dừng lại ở cậu, tôi không thể ngừng suy nghĩ về cậu, cậu và... cậu. Chúa ơi, tôi thậm chí không thể tập trung vào việc đi săn. Cứ như có một lực hấp dẫn cứ mãi kéo tôi về phía Xavier và nó cứ mạnh hơn mỗi lần tôi cố gắng kháng cự lại nó.

Những gì tôi vừa nói có vẻ quen thuộc, mặc dù... có vẻ như tôi đã nghe hay đọc về nó trước đây nhưng chẳng thể hiểu nổi dù chỉ một chút.

Xavier rời khỏi cổ tôi và bắt đầu nhìn chăm chăm vào mặt tôi như đang cố gắng nhớ lại mọi đặc điểm tôi có. "Thật khốn nạn Diana, em đẹp quá." Xavier nói, vuốt ve gò má tôi.

Một lần nữa, máu chảy ngược lên má và môi tôi. Lần thứ ba trong ngày mà đỏ mặt.

Xavier đưa tay kia lên cổ tôi, ngón tay cái nhẹ nhàng sờ sờ một điểm. "Anh chỉ muốn đánh dấu em ngay đây, ngay bây giờ."

Đánh dấu? Có phải ý cậu ấy là dùng răng năng để...

Tôi không để ý rằng Xavier đã bước lui lại, cậu giẫm phải cây bút rơi trên sàn. Xavier trượt chân trong khi vẫn giữ thắt lưng của tôi, vì thế tôi bị kéo ngã cùng anh ấy. Thật tệ đối với phản xạ thực tế của người sói. Nhưng tôi cũng để ý rằng động tác đầu tiên của cậu là nhanh chóng che chắn cho tôi, ngăn không cho tôi bị thương.

Kết quả là tôi nằm đè lên người Xavier, cả hai bàn tay tôi đều đặt lên ngực cậu. Xavier vẫn không thả tôi ra, một phần trong tôi cũng không muốn phải như thế.

Mặt chúng tôi gần như sát rạt, sát đến nỗi hơi thở dường như trộn lẫn vào nhau.

Nhưng có cái gì đó thật...

Tôi giật mình, thở hắt nhẹ, Xavier còn đang bận rộn nhìn vào môi tôi với vẻ thèm khát (rung mình). Ngay đó, trong tư thế chúng tôi đang nằm trên sàn, nơi khóa mắt... đồng vật thể tôi đã vội vã giấu...

Vũ khí của tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy hoảng loạn, Xavier nhanh chóng để ý thấy điều đó. Khuôn mặt cậu trở nên lo lắng, cậu đưa cả hai tay lên khuôn mặt tôi, thả cái ôm ở thắt lưng.

"Em yêu, chuyện gì vậy?"

Tôi quá tập trung vào việc suy nghĩ làm sao để Xavier đứng dậy mà không nhìn sang bên phải, nơi đồng vũ khí nằm nên không hề nhận ra sự khác biệt trong cách xưng hô của cậu. Tôi nhìn về lại đồng vũ khí suy nghĩ, nhưng đó là một sai lầm lớn. Khi thấy Xavier đang định nhìn theo hướng nhìn của tôi thì tôi làm một việc mà ngay cả Sát thủ của Satan cũng không đủ táo bạo để làm.

Tôi bỏ tay khỏi ngực Xavier rồi dùng cả hai tay ôm chặt lấy khuôn mặt cậu như cậu đã làm với tôi. Quay mặt cậu về chính diện với tôi. Chỉ làm thế để phân tâm cậu không nhìn thấy đồng vũ khí ấy thôi.

Tất nhiên, sốc là biểu cảm dễ hiểu. Khi Xavier còn đang trong tâm thế ấy, tôi liền lợi dụng tình thế, nghiêng người xuống, và... hôn.

Huh, chưa từng nghĩ nụ hôn đầu tôi sẽ dành cho một người sói.

THỢ SẴN ALPHA

thepsycho_nextdoor
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thực sự không hiểu tôi đã nghĩ gì, chỉ biết ý tưởng duy nhất nảy ra trong đầu là phải hôn cậu để cậu bị phân tâm.

Khoảnh khắc môi tôi chạm môi cậu, hàng loạt đốm sáng bùng cháy lên. Theo đúng nghĩa đen, các tia lửa điện lan tỏa chạy khắp cơ thể tôi, nhưng thay vì cảm thấy sợ hãi, tôi dường như thấy chút gì đó... hạnh phúc. Giống như có cả đàn bướm đang vẫy cánh bay lên trong dạ dày, nơi tôi không tài nào hiểu được sao có thể đủ chỗ chứa cho tất cả sinh vật nhỏ bé đó. Môi cậu mềm mại như viên kẹo dẻo marshmallow, ngọt như mật hoa, tuyệt vời kinh khủng tới mức không thể diễn tả được.

Tất cả như đang dừng lại.

Xavier rời tay khỏi mặt tôi, vòng nó ôm lấy cái eo nhỏ bé của tôi, siết lại, kéo tôi càng gần cậu hơn.

Như thế tôi vốn thuộc về vòng tay cậu.

Như thế chúng tôi là những sinh vật duy nhất của tạo hoá và không ai có thể ngăn cản chúng tôi đến với nhau.

Như thế tất cả rắc rối và muộn phiền tan biến.

Như thế định mệnh đã sắp đặt để tôi đến với cậu.

Và là của cậu.

Tôi hoảng hốt giật mình, đẩy cậu ra, đứng dậy rồi đưa tay kéo cậu lên. Thật hên rằng cậu chỉ nhìn tôi chứ không nhìn sang bên phải, nơi đồng vũ khí còn yên vị ở đó.

Xavier cười toét đến tận mang tai, con người đen sáng lấp lánh và có màu hồng nhẹ trên má cậu. Có phải... cậu đang đỏ mặt? Tôi mím môi nín cười, dư vị của cậu vẫn còn đọng trên môi và tôi thực sự không muốn hương vị đó bay đi.

Xavier rõ ràng đang bị đỏ mặt chỉ vì một nụ hôn. Tôi cứ nghĩ rằng các nam sói luôn là những người có nhu cầu cao. Tôi biết cậu đã có rất nhiều kinh nghiệm với phụ nữ, vậy mà cậu lại bối rối chỉ vì tôi. Bong bóng xà phòng vỡ tan trong người tôi.

"Tớ nghĩ tớ phải đi rồi." Xavier thì thầm, đủ để tôi nghe thấy, vẫn còn đỏ mặt.

Tôi gật đầu nhanh. Tôi cần một chút không gian riêng để suy nghĩ về đồng hồ lớn vừa rồi. Tôi dùng chút lực đẩy Xavier về phía cửa sổ. Trước khi nhảy xuống, Xavier nhìn tôi lần nữa "Không có nụ hôn chúc ngủ ngon sao?"

Lần thứ tư. Tôi phát cáu đẩy cậu ra. Xavier hạ cánh nhẹ nhàng với một tiếng cười như nhạc từ đôi môi ngọt ngào của cậu.

Đôi môi ngọt ngào? Trời ạ...

Xavier biến mất giữa rừng cây, tôi còn đứng nhìn nơi cậu vừa biến mất. Kéo tấm màn lại, tôi thở dài.

Tôi phải ngăn chặn ngay lập tức... cái cảm giác đang dần chế ngự lấy toàn bộ con người tôi hiện tại.

Tôi không ở đây không phải để bắt đầu một tình yêu gà bông với ai đó. Tôi đến đây để hoàn thành nhiệm vụ mà cha mẹ tôi đã hoàn thành trong quá khứ.

Ý tôi là, tôi là một thợ săn. Xavier sẽ nghĩ gì nếu biết được điều đó?

Một cơn quặn thắt nhói lên trong dạ dày. Tôi có thể hình dung vẻ mặt cậu lấp đầy sự giận dữ, chê trách, và kinh tởm nếu như cậu khám phá ra thực sự tôi là ai.

Tôi cần phải dừng ngay việc này lại trước khi tôi làm tổn thương chính bản thân mình.

Như đã từng trong quá khứ.

-

"Cắm trại?" James lặp lại, tai anh vểnh lên khi nghe thấy thông báo.

"Tất cả học sinh trong khối sẽ tham gia hoạt động này. Cuộc cắm trại sẽ diễn ra trong 3 ngày và 2 đêm." Giáo viên chủ nhiệm nói.

Tôi và James trao đổi ánh mắt để quyết định có đi hay không. Cuối tuần trước, một ngày sau... sự kiện đó... chúng tôi đến nơi nhìn thấy bọn rouge lần cuối, nhưng chúng đã rời khỏi đó. Chúng tôi đã tìm kiếm nơi trú ẩn của chúng nhưng không có dấu vết nào.

Nếu tôi không quá phân tâm, có khi tôi đã tìm ra chúng.

Tôi thở dài, Xavier là tất cả những gì tôi nghĩ đến trong hai ngày qua. Thấy không? Nó thậm chí còn ảnh hưởng đến công việc của tôi. Sát thủ của Satan bị phân tâm bởi một chàng trai. Tệ hơn nữa, một người sói.

Thầy giáo hăng giọng, thành công thu hút sự chú ý của mọi người. "Tất cả sẽ tham gia. Điều này có nghĩa là không một ai được phép nói không.

Thầy hiệu trưởng, Ngài Bill Tendro đã yêu cầu như thế. Bất cứ học sinh nào không tham gia, cô ta hoặc cậu ta sẽ bị đuổi."

Mọi người nhún vai vì họ đều không có lí do nào để mà không tham gia trong khi tôi và James nhăn mặt.

Bị đuổi? Việc đó có đáng không?

Và lần nữa, chúng tôi không muốn bị đuổi, thế nên không có lựa chọn nào khác ngoại trừ giả bộ tham gia và lên ra lúc cuối giờ.

Tôi nhìn sang Xavier, bắt gặp cậu cũng đang nhìn tôi với nụ cười nhỏ ngang môi, tay chống cằm. Tôi không thể ngăn mình mỉm cười lại y vậy với cậu rồi quay trở lại nhìn cô giáo.

Qua khoé mắt, tôi thấy James nhăn mặt liếc giữa tôi và Xavier. Tôi mặc kệ anh và tiếp tục (giả vờ) nghe giảng.

"Ngừng lại dùm đi." Mark nói, liếc tôi khi tôi trong khi đang xử miếng burger của cậu ta.

Tôi ngạc nhiên nhìn Mark. "Ngừng gì cơ?"

"Cái vẻ mặt đó. Thật sự đấy, anh bạn. Cậu làm tôi ớn lạnh." Delta của tôi cau mày.

Mate của cậu ta đang ngồi bên cạnh liền lên tiếng chế nhạo "Anh yêu à, anh cũng nhìn em y chóc như vậy khi lần đầu hôn em..." Giọng cô nàng nhỏ dần xuống, hít mạnh vào một hơi, tròn tròn mắt nhìn tôi, ý cười toe toét. "Hai người đã hôn rồi đúng không!" Cô nàng chỉ thẳng ngón tay vào tôi.

Martha cũng thở dồn dập, quay thẳng mặt nhìn tôi "Tôi biết mà! Tôi biết ngay mà! Cái cách cậu và Diana liếc mắt đưa tình làm tôi muốn nôn

mưa!"

Mark cười to, lắc đầu "Cậu hoàn toàn bị cô ấy câu mất hồn rồi."

Tôi nheo mắt nhìn họ và khoanh tay lại "Không hề. Chúng tôi vẫn đang trong quá trình tìm hiểu."

"Diana và James kìa!" Martha hát, thì thầm to với cả nhóm, tôi lập tức quay phắt về phía cánh cửa căn tin và đứng thật nằng nate lộng lẫy của tôi đang bước vào.

Tôi và James bước vào căn tin, các học sinh khác dạt qua một bên nhường đường như vùng biển đỏ, có lẽ do chúng tôi được vinh hạnh ngồi ở cái bàn nổi tiếng. Mặc dù chúng tôi cũng không quan tâm lắm việc tiếp xúc với một alpha, không phải chúng tôi lợi dụng cậu hay sao đó... chỉ là...

Tôi nhăn mặt, tôi không có câu trả lời cho câu hỏi đó.

Tôi thấy cả nhóm và chúng tôi bước nhanh hơn đến chỗ họ. Xavier cười với tôi và tôi đến ngồi cạnh cậu ta. "Tớ đã mua vài thứ cậu thích và cả một cây kem." Mắt tôi sáng lên khi nghe đến từ kem. "Ồ, và cả kẹo dẻo."

Một tiếng ho khá lớn làm tôi quay lại. "Câu hồn". Mark cố ý nói giữa tiếng ho và mọi người khác trong bàn nhìn tụi tôi đầy ẩn ý, ngoại trừ James, người đang nhăn mặt.

"Vậy," Martha cắt ngang "Tớ nghe nói chuyện cắm trại bắt đầu vào ngày mốt,"